

คดีหมายเลขดำที่ ๖๓/๒๕๖๕
คดีหมายเลขแดงที่ ๓๔/๒๕๖๖

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองภูเก็ต

วันที่ ๑๐ เดือน มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๖๖

ระหว่าง	{	นายปัญญา สำเภารัตน์	ผู้ฟ้องคดี
		คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ที่ ๑ ผู้ว่าราชการจังหวัดภูเก็ต ที่ ๒	ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐออกคำสั่งโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ขณะผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งนายกเทศมนตรีตำบลป่าคลอก ตำบลป่าคลอก อำเภอถลาง จังหวัดภูเก็ต ได้ถูกร้องเรียนกรณีไม่ดำเนินการกับนายสาโรจน์ ส่อเจริญ ที่บุกรุกทางสาธารณประโยชน์บริเวณบ้านชุมแพะ หมู่ที่ ๙ ตำบลป่าคลอก อำเภอถลาง จังหวัดภูเก็ต ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการประชุมครั้งที่ ๑๐๘/๒๕๖๔ เมื่อวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๖๔ มีมติวินิจฉัยมูลความผิดว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีมีความผิดทางอาญฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติ หรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริตตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ และมีมูลความผิดฐานปฏิบัติ การฝ่าฝืนต่อความสงบเรียบร้อย หรือส่วสติภาพของประชาชน ละเลยไม่ปฏิบัติตามหรือปฏิบัติการ ไม่ชอบด้วยอำนาจหน้าที่ หรือมีความประพฤตินทางที่จะนำมาซึ่งความเสื่อมเสียแก่ศักดิ์ตำแหน่ง หรือแก่เทศบาล หรือแก่ราชการตามมาตรา ๗๓ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๑๔) พ.ศ. ๒๕๖๒ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ส่งเรื่องให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งเป็นผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนผู้ฟ้องคดีดำเนินการตามหน้าที่และอำนาจตามมาตรา ๙๘ วรรคหนึ่ง และวรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงได้มีคำสั่งจังหวัดภูเก็ต ที่ ๓๔๗๗/๒๕๖๕ ลงวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๖๕ ให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งนายกเทศมนตรีตำบลป่าคลอก ซึ่งเป็นคำสั่งพิพาท

/แต่ผู้ฟ้องคดี...

แต่ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า คำสั่งพิพากษาไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากกรณีเรื่องร้องเรียนเกิดขึ้นตั้งแต่เทศบาลตำบลป่าคลอกยังมีฐานะเป็นองค์การบริหารส่วนตำบลป่าคลอก ซึ่งนายกองค์การบริหารส่วนตำบลป่าคลอกในขณะนั้นก็ได้ดำเนินการแก้ไขตลอดมา จนกระทั่งได้มีการยกฐานะองค์การบริหารส่วนตำบลป่าคลอกขึ้นเป็นเทศบาลตำบลป่าคลอก และเมื่อผู้ฟ้องคดีได้เข้ามาดำรงตำแหน่งนายกเทศมนตรีตำบลป่าคลอก สมัยแรก ซึ่งมีวาระการดำรงตำแหน่ง ๔ ปี ตั้งแต่วันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๕๕ ถึงวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๕๙ ผู้ฟ้องคดีก็ได้ดำเนินการแก้ไขปัญหาย่างต่อเนื่องมิได้ละเลยต่อหน้าที่ เช่น การเข้าไปพบคู่กรณีเพื่อทำการไกล่เกลี่ยข้อพิพาท แม้การไกล่เกลี่ยดังกล่าวมิได้มีการบันทึกข้อตกลงไว้ก็ตาม แต่ก็ปรากฏผลงานเป็นที่ประจักษ์ว่าผู้บุกรุกได้ยอมสละสิทธิการครอบครองที่ดินพิพาทให้เป็นทางสาธารณประโยชน์ โดยผู้ฟ้องคดีก็ได้อนุญาติให้จัดสรรงบประมาณดำเนินการก่อสร้างถนนให้แก่ผู้ร้องเรียนและประชาชนได้ใช้สัญจร การกระทำของผู้ฟ้องคดีจึงมิได้เป็นการกระทำความผิดทางอาญาฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๑๕๗ และมีมูลความผิดฐานปฏิบัติหน้าที่ฝ่าฝืนต่อความสงบเรียบร้อยหรือสวัสดิภาพของประชาชน ละเลยไม่ปฏิบัติตามหรือปฏิบัติภารกิจไม่ชอบด้วยอำนาจหน้าที่ หรือมีความประพฤตินทางที่จะนำมาซึ่งความเสียหายแก่ศักดิ์ตำแหน่ง หรือแก่เทศบาล หรือแก่ราชการตามมาตรา ๗๓ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๑๔) พ.ศ. ๒๕๖๒ แต่อย่างใด นอกจากนี้ ตามมาตรา ๔๘ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ บัญญัติให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องไต่สวนและมีความเห็นหรือวินิจฉัยให้แล้วเสร็จภายในกำหนดเวลาไม่เกินสองปีนับแต่วันเริ่มดำเนินการไต่สวน หรือหากมีเหตุจำเป็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อาจขยายระยะเวลาออกไปได้แต่ต้องไม่เกินสามปี นั้น เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งคณะกรรมการ ป.ป.ช. ที่ ๕๖๖/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๒๔ พฤษภาคม ๒๕๖๑ เริ่มให้มีการไต่สวนเรื่องร้องเรียนผู้ฟ้องคดี และต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการประชุมครั้งที่ ๑๐๘/๒๕๖๔ เมื่อวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๖๔ มีมติวินิจฉัยว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีมีความผิดทางอาญาตามมาตรา ๑๕๗ แห่งประมวลกฎหมายอาญา และมีความผิดทางวินัยตามมาตรา ๗๓ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ ระยะเวลาได้ล่วงพ้นไปกว่า ๓ ปี แล้ว กรณีจึงถือได้ว่าการไต่สวนและมีความเห็นหรือวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นไปโดยไม่ชอบด้วยมาตรา ๔๘ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ ผู้ฟ้องคดีจึงใช้สิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครอง โดยไม่ได้อุทธรณ์คำสั่งจังหวัดภูเก็ต ที่ ๓๔๗๗/๒๕๖๕ ลงวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๖๕ ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามมาตรา ๑๐๑ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ แต่อย่างใด

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. เพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการประชุมครั้งที่ ๑๐๘/๒๕๖๔ เมื่อวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๖๔

/๒. เพิกถอน...

๒. เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามคำสั่งจังหวัดภูเก็ต ที่ ๓๔๗๗/๒๕๖๕ ลงวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๖๕ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งนายกเทศมนตรีตำบลป่าคลอก

๓. ทុเลาการบังคับคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามคำสั่งจังหวัดภูเก็ต ที่ ๓๔๗๗/๒๕๖๕ ลงวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๖๕ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งนายกเทศมนตรีตำบลป่าคลอก โดยให้ผู้ฟ้องคดีสามารถปฏิบัติหน้าที่นายกเทศมนตรีตำบลป่าคลอก อำเภอดงตาล ต่อไปได้

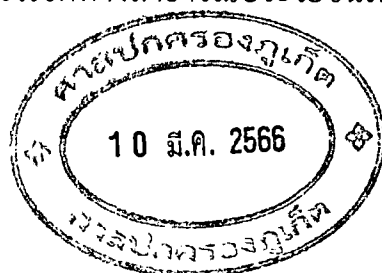
ศาลได้มีคำสั่ง ลงวันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๖๕ ทุเลาการบังคับคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามคำสั่งจังหวัดภูเก็ต ที่ ๓๔๗๗/๒๕๖๕ ลงวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๖๕ ตามคำขอของผู้ฟ้องคดีไว้เป็นการชั่วคราวก่อนการพิพากษา

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การว่า พยานหลักฐานซึ่งเป็นข้อมูลจากสำนักงานที่ดินจังหวัดภูเก็ต สาขาถลาง พบว่าที่ดินบริเวณบ้านชุมเพาะ หมู่ที่ ๙ ตำบลป่าคลอก อำเภอดงตาล จังหวัดภูเก็ต ที่เป็นที่ดินพิพาทในคดีนี้มีทางสาธารณประโยชน์เริ่มตั้งแต่บริเวณทางเข้าซึ่งติดถนนบางโรง – อ่าวปอ ทอดยาวไปตลอดจนถึงบริเวณถนนบ้านอ่าวกุ่ม ระยะทางประมาณ ๑ กิโลเมตร โดยทางสาธารณประโยชน์ตามที่ปรากฏในระวางแผนที่ 4625 II 3490-8 มาตราส่วน ๑:๑,๐๐๐ เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๔ นั้น มีความกว้าง ๔ เมตร ซึ่งตรงกันกับระวางรูปถ่ายทางอากาศหมายเลข 4625 II แผนที่ ๑๕๐ มาตราส่วน ๑:๕,๐๐๐ เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๐ อำเภอดงตาล จังหวัดภูเก็ต อีกทั้งจากการตรวจสอบเอกสารสิทธิโฉนดที่ดินเลขที่ ๓๑๙๖๒ เลขที่ดิน ๗ ตำบลป่าคลอก อำเภอดงตาล จังหวัดภูเก็ต ของนายอาหาร พันธุ์ทิพย์ และโฉนดที่ดินเลขที่ ๒๐๐๗๕ เลขที่ดิน ๙ โฉนดที่ดินเลขที่ ๒๐๐๗๖ เลขที่ดิน ๔ โฉนดที่ดินเลขที่ ๒๐๐๗๗ เลขที่ดิน ๕ โฉนดที่ดินเลขที่ ๒๐๐๗๘ เลขที่ดิน ๖ ของนายสาโรจน์ ส่อเจริญ และโฉนดที่ดินเลขที่ ๒๐๐๖๘ เลขที่ดิน ๑ โฉนดที่ดินเลขที่ ๒๐๐๖๙ เลขที่ดิน ๒ ของนางอุษณีย์ ส่อเจริญ บริเวณตำบลป่าคลอก อำเภอดงตาล จังหวัดภูเก็ต ก็ยังปรากฏว่ามีทางสาธารณประโยชน์ตัดผ่านที่ดินบริเวณดังกล่าว สอดคล้องกับถ้อยคำพยานบุคคลรายนายเจด พันธุ์ทิพย์ อดีตผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๙ ตำบลป่าคลอก อำเภอดงตาล จังหวัดภูเก็ต ซึ่งเป็นผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๙ ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๒๒ ถึง พ.ศ. ๒๕๕๕ ได้ให้ถ้อยคำยืนยันว่า แต่เดิมนั้นพื้นที่บริเวณดังกล่าวมีสภาพพื้นที่เป็นนาข้าว และมีทางสาธารณประโยชน์เริ่มตั้งแต่บริเวณทางเข้าซึ่งติดถนนบางโรง – อ่าวปอ ทอดยาวไปตลอดจนถึงบริเวณถนนบ้านอ่าวกุ่ม โดยมีระยะทางประมาณ ๑ กิโลเมตร ชาวบ้านได้ใช้ทางสาธารณประโยชน์เป็นทางเดินเข้า – ออก เพื่อเข้าไปทำนาปลูกข้าว โดยที่ดินของชาวบ้านบริเวณดังกล่าวเป็นที่ดินที่มีเอกสารสิทธิ น.ส. ๓ จำนวน ๔ – ๕ ราย และจากการลงตรวจสอบพื้นที่ตามที่มีการร้องเรียนเมื่อวันที่ ๗ เมษายน ๒๕๕๙ พบว่าพื้นที่บริเวณดังกล่าว นายสาโรจน์ และนางอุษณีย์ เจ้าของที่ดินข้างเคียงได้ปลูกยางพาราสลับกับสับปะรดเต็มพื้นที่รวมทั้งทางสาธารณประโยชน์ ประกอบกับเมื่อวันที่ ๑๖ กรกฎาคม ๒๕๕๖ เทศบาลตำบลป่าคลอกได้ยื่นนัดทำการรังวัดสอบเขตทางกับสำนักงานที่ดินจังหวัดภูเก็ต สาขาถลาง โดยสำนักงานที่ดินจังหวัดภูเก็ต สาขาถลาง ได้ทำการนัดลงไปรังวัดในพื้นที่

/ดังกล่าว...

ดังกล่าวในวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๖ และได้มีการปักหลักไม้เพื่อแสดงแนวเขต (ปักหลักไม้เนื่องจากที่ดินแปลงข้างเคียงมิใช่เป็นโฉนดที่ดิน) จำนวน ๘ หลัก ซึ่งมีระยะความกว้างของทางสาธารณประโยชน์จำนวน ๔ เมตร เมื่อรังวัดเรียบร้อยแล้ว สำนักงานที่ดินจังหวัดภูเก็ต สาขาถลางได้นำข้อมูลดังกล่าวมาประกอบเพื่อจัดทำแผนที่ (ร.ว. ๙) ตามใบรับรองเขตติดต่อของเจ้าของที่ดินและเจ้าของที่ดินข้างเคียง (ท.ด. ๓๔) และได้มีหนังสือ ลงวันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๕๖ นำส่งรูปแผนที่แนวเขตทางสาธารณประโยชน์ (ร.ว. ๙) และแนบใบรับรองเขตติดต่อของเจ้าของที่ดินและเจ้าของที่ดินข้างเคียง (ท.ด. ๓๔) มาที่เทศบาลตำบลป่าคลอก ข้อเท็จจริงจึงรับฟังได้ว่า ที่ดินบริเวณดังกล่าวมีทางสาธารณประโยชน์ตัดผ่านจากถนนสายบางโรง - อ่าวปอ ทอดยาวไปตลอดจนถึงบริเวณถนนบ้านอ่าวกุ่ม โดยมีระยะทางประมาณ ๑ กิโลเมตร ขนาดกว้าง ๔ เมตร และมีการบุกรุกที่สาธารณประโยชน์ ประกอบกับจากการไต่สวนข้อเท็จจริงโดยปรากฏจากถ้อยคำพยานบุคคล รายนายเฉด พันธุ์ทิพย์ ซึ่งได้ให้ถ้อยคำยืนยันว่า พื้นที่บริเวณหมู่ที่ ๙ ตำบลป่าคลอก อำเภอถลาง จังหวัดภูเก็ต ที่พนักงานไต่สวนให้ผู้ให้ถ้อยคำผู้นั้นเป็นพื้นที่ตั้งอยู่ในหมู่ที่ ๙ ตำบลป่าคลอก แต่เดิมนั้นพื้นที่บริเวณดังกล่าวมีสภาพพื้นที่เป็นนาข้าว และมีทางสาธารณประโยชน์เริ่มตั้งแต่บริเวณทางเข้าซึ่งติดถนนบางโรง - อ่าวปอ (ปากทางเข้า) ทอดยาวไปตลอดจนถึงบริเวณถนนบ้านอ่าวกุ่ม โดยมีระยะทางประมาณ ๑ กิโลเมตร ต่อมาได้ทราบว่าชาวบ้านได้ขายที่ดินของตนให้กับนายสาโรจน์ ยกเว้นที่ดินของนายอาทร (บิดานายสมศักดิ์ พันธุ์ทิพย์) นายสาโรจน์ซื้อที่ดินจากชาวบ้านบริเวณดังกล่าวก็ได้เข้าทำประโยชน์โดยปลูกยางพาราและปลูกสับปะรดตลอดแนวตั้งแต่บริเวณปากทางเข้าที่ติดกับถนนบางโรง - อ่าวปอ ทอดยาวไปตลอดแนวจนถึงถนนบ้านอ่าวกุ่ม โดยไม่ได้มีการเว้นทางเดินซึ่งเป็นทางสาธารณประโยชน์ที่ชาวบ้านเคยใช้สัญจรไป - มา ทำให้นายอาทร (บิดานายสมศักดิ์) ไม่สามารถใช้ทางสาธารณประโยชน์ดังกล่าวเข้า - ออก ที่ดินทำกินของตนเองได้และได้รับความเดือดร้อน ต่อมาเมื่อวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๕ นายสมศักดิ์ พันธุ์ทิพย์ ได้ฟ้องเรียนเรื่องดังกล่าวต่อสำนักงาน ป.ป.ท. เนื่องจากยังไม่ได้รับการแก้ไขปัญหาคความเดือดร้อนดังกล่าว สำนักงาน ป.ป.ท. จึงได้มีหนังสือขอทราบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเรื่องร้องเรียนมายังอำเภอถลาง และอำเภอถลางได้ส่งเรื่องนี้ให้เทศบาลตำบลป่าคลอกตรวจสอบ ในวันที่ ๑๖ กรกฎาคม ๒๕๕๖ เทศบาลตำบลป่าคลอกโดยผู้ฟ้องคดีในขณะนั้นดำรงตำแหน่งนายกเทศมนตรีตำบลป่าคลอกได้มอบหมายให้นายนันยะรุณ ยะดี ตำแหน่งช่างโยธา ระดับ ๕ สังกัดกองช่างเป็นผู้ยื่นนัดทำการรังวัดสอบเขตทางกับสำนักงานที่ดินจังหวัดภูเก็ต สาขาถลาง โดยสำนักงานที่ดินจังหวัดภูเก็ต สาขาถลางได้ทำการนัดลงไปรังวัดในพื้นที่ดังกล่าวในวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๖ รายละเอียดปรากฏจากถ้อยคำพยานบุคคลรายนายเรวิทย์ เวชกุล นายช่างรังวัดชำนาญงานและนายนันยะรุณ ช่างโยธาชำนาญงาน เมื่อทำการรังวัดแนวเขตเสร็จเรียบร้อยแล้ว สำนักงานที่ดินจังหวัดภูเก็ต สาขาถลางได้มีหนังสือ ที่ ภก ๐๐๒๐.๐๑(๓)/๑๑๕๒๓ ลงวันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๕๖ เรื่อง ขอให้ตรวจสอบแนวเขตทางสาธารณประโยชน์เพื่อแจ้งผลการตรวจสอบแนวเขต

/ทางสาธารณประโยชน์...

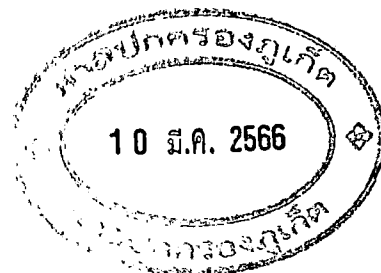
ทางสาธารณประโยชน์บริเวณบ้านชุมเพาะ หมู่ที่ ๙ ตำบลป่าคอก อำเภอดงหลวง จังหวัดสุพรรณบุรี ตามรูปแผนที่แนบเขตทางสาธารณประโยชน์ (ร.ว. ๙) ถึงผู้ฟ้องคดีในฐานะนายกเทศมนตรีตำบลป่าคอก ซึ่งมีอำนาจหน้าที่กำหนดนโยบายโดยไม่ขัดต่อกฎหมาย รับผิดชอบในการบริหารราชการของเทศบาลให้เป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ เทศบัญญัติ และนโยบาย สั่ง อนุญาต และอนุมัติเกี่ยวกับราชการของเทศบาล วางระเบียบเพื่อให้งานของเทศบาลเป็นไปด้วยความเรียบร้อย รักษาการให้เป็นไปตามเทศบัญญัติ ปฏิบัติหน้าที่อื่นตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้และกฎหมายอื่นตามพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ มาตรา ๔๘ เตรส และมีหน้าที่ร่วมกับนายอำเภอในการดูแลรักษาและคุ้มครองป้องกันที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินที่ประชาชนใช้ประโยชน์ร่วมกันภายในเทศบาลตำบลป่าคอก อำเภอดงหลวง จังหวัดสุพรรณบุรี ตามพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ พระพุทธศักราช ๒๔๕๗ มาตรา ๑๒๒ ประกอบกับระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการดูแลรักษาและคุ้มครองป้องกันที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกัน พ.ศ. ๒๕๕๓ ข้อ ๕ ข้อ ๖ และข้อ ๑๒ แต่ผู้ฟ้องคดีกลับมิได้แจ้งความดำเนินคดีและดำเนินการกับผู้บุกรุกทางสาธารณประโยชน์บริเวณดังกล่าวแต่อย่างใด ทั้งที่ผู้ฟ้องคดีทราบอยู่แล้วว่าพื้นที่บริเวณบ้านชุมเพาะ หมู่ที่ ๙ ตำบลป่าคอก อำเภอดงหลวง จังหวัดสุพรรณบุรี นั้น มีทางสาธารณประโยชน์ขนาดกว้าง ๔ เมตร ตลอดทางตามที่ดินสำนักงานที่ดินจังหวัดสุพรรณบุรี สาขาอู่ทอง ได้ทำการรังวัดและแจ้งผลให้ทราบแล้วตั้งแต่วันที่ ๑๖ กันยายน ๒๕๕๖ แม้ในวันรังวัดดังกล่าวนายสารโจนไม่ยอมลงนามรับรองเขต และเจ้าของที่ดินแปลงข้างเคียงคนอื่นๆ ไม่มาระวังชี้แนวเขตก็ย่อมถือว่าการรังวัดถูกต้องแล้ว ไม่มีผลให้ผลการรังวัดในวันดังกล่าวไม่ชอบแต่อย่างใด อีกทั้งผู้ฟ้องคดีทราบข้อเท็จจริงเป็นอย่างดีว่ามีกรรงเรียนเกี่ยวกับการบุกรุกที่สาธารณประโยชน์หรือทางสาธารณประโยชน์บริเวณดังกล่าว จนกระทั่งเวลาผ่านไปเมื่อวันที่ ๒๒ กันยายน ๒๕๕๗ นายสมศักดิ์ก็ได้มีการร้องเรียนเรื่องดังกล่าวไปยังศูนย์ดำรงธรรมจังหวัดสุพรรณบุรีอีกครั้ง ซึ่งศูนย์ดำรงธรรมจังหวัดสุพรรณบุรีได้ขอทราบข้อเท็จจริงในเรื่องนี้ไปยังอำเภอดงหลวง และอำเภอดงหลวงได้มีหนังสือแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีตรวจสอบข้อเท็จจริงและดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ พร้อมทั้งให้รายงานผลให้อำเภอดงหลวงทราบภายใน ๑๕ วัน ผู้ฟ้องคดีก็คงเพียงดำเนินการให้สำนักงานที่ดินจังหวัดสุพรรณบุรี สาขาอู่ทองทำการรังวัดใหม่ ทั้งๆ ที่บริเวณดังกล่าวสำนักงานที่ดินจังหวัดสุพรรณบุรี สาขาอู่ทองเคยแจ้งผลการรังวัดไปแล้ว ดังนั้น ข้อเท็จจริงจึงรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีทราบอยู่แล้วว่าพื้นที่บริเวณบ้านชุมเพาะ หมู่ที่ ๙ ตำบลป่าคอก อำเภอดงหลวง จังหวัดสุพรรณบุรี นั้น มีทางสาธารณประโยชน์ขนาดกว้าง ๔ เมตร ตลอดทางตามที่ดินสำนักงานที่ดินจังหวัดสุพรรณบุรี สาขาอู่ทอง ได้ทำการรังวัดและแจ้งผลให้ทราบแล้ว แต่ผู้ฟ้องคดีมิได้แจ้งความดำเนินคดีและดำเนินการกับผู้บุกรุกทางสาธารณประโยชน์บริเวณดังกล่าวตามอำนาจหน้าที่แต่อย่างใด อันเป็นการไม่ดูแลรักษาและคุ้มครองป้องกันที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินที่ประชาชนใช้ประโยชน์ ก่อให้เกิดความเสียหายต่อประชาชนที่ใช้ประโยชน์ในพื้นที่ การกระทำของผู้ฟ้องคดี

/จึงมีมูล...

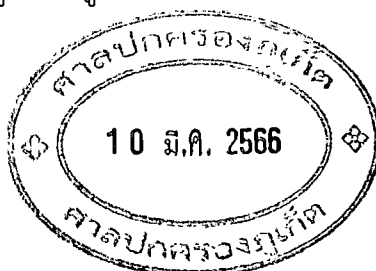
จึงมีมูลความผิดฐานปฏิบัติการฝ่าฝืนต่อความสงบเรียบร้อยหรือสวัสดิภาพของประชาชน ละเลย ไม่ปฏิบัติตามหรือปฏิบัติการไม่ชอบด้วยอำนาจหน้าที่ หรือมีความประพฤตินทางจะนำมา ซึ่งความเสื่อมเสียแก่ศักดิ์ตำแหน่ง หรือแก่เทศบาล หรือแก่ราชการ ตามพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา ๗๓ และมีมูลความผิดทางอาญาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ ตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีมติวินิจฉัยความผิดแก่ผู้ฟ้องคดีไว้โดยชอบแล้ว

ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงและ วินิจฉัยความผิดแก่ผู้ฟ้องคดีเกินระยะเวลาที่กำหนดไว้ในมาตรา ๔๘ แห่งพระราชบัญญัติประกอบ รัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ การไต่สวนข้อเท็จจริง และคำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การว่า ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า เมื่อความปรากฏต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ไม่ว่าจะมีการกล่าวหา หรือไม่มีการกระทำความผิดที่อยู่ในหน้าที่และอำนาจของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ดำเนินการตามหน้าที่และอำนาจโดยพลัน โดยในกรณีที่ต้องมีการไต่สวน ต้องไต่สวน และมีความเห็นหรือวินิจฉัยให้แล้วเสร็จภายในกำหนดเวลาที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. กำหนด ซึ่งต้องไม่เกินสองปีนับแต่วันเริ่มดำเนินการไต่สวน วรรคสาม บัญญัติว่า ในกรณีที่มีเหตุจำเป็น อันไม่อาจดำเนินการให้แล้วเสร็จตามระยะเวลาตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสอง คณะกรรมการ ป.ป.ช. อาจขยายระยะเวลาออกไปตามที่ได้รวมแล้วต้องไม่เกินสามปี และวรรคห้า บัญญัติว่า ภายใต้อำนาจหน้าที่และอำนาจของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ยังคงมีหน้าที่และอำนาจที่จะ ดำเนินการไต่สวนและมีความเห็น หรือวินิจฉัยหรือดำเนินการตามหน้าที่และอำนาจต่อไป อีกทั้ง พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มีผลใช้บังคับเมื่อวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๖๑ ซึ่งตามพระราชบัญญัติดังกล่าว มาตรา ๑๙๒ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ในการดำเนินการตรวจรับคำกล่าวหา แสวงหาข้อเท็จจริงและรวบรวมพยานหลักฐาน ไต่สวนและมีความเห็นหรือวินิจฉัย... บรรดาที่ดำเนินการไปโดยชอบอยู่แล้วตามพระราชบัญญัติ ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ และที่แก้ไข เพิ่มเติมในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญนี้ใช้บังคับ ให้เป็นอันใช้ได้และ ให้ดำเนินการต่อไปตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปราม การทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม... วรรคสอง บัญญัติว่า การดำเนินการตามวรรคหนึ่ง ต้องดำเนินการให้แล้วเสร็จตามมาตรา ๔๘ เว้นแต่ระยะเวลาดังกล่าวได้ล่วงพ้นไปแล้วหรือเหลือ น้อยกว่าที่กำหนดไว้ ให้นับระยะเวลาเริ่มต้นใหม่ตั้งแต่วันที่พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญนี้ ใช้บังคับ จะเห็นได้ว่า เมื่อคดีนี้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีมติให้แต่งตั้งอนุกรรมการไต่สวน (วันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๖๐) ซึ่งก่อนวันที่พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและ

/ปราบปราม...

ปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ ประกาศใช้ การนับระยะเวลาการไต่สวนและมีความเห็นหรือวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงต้องนับแต่วันที่พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญดังกล่าว ประกาศใช้ (ใช้บังคับวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๖๑) เป็นวันเริ่มดำเนินการไต่สวนตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๑๙๒ เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ดำเนินการไต่สวนและมีความเห็นหรือวินิจฉัยตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๑๙๒ ประกอบกับมาตรา ๔๘ แล้ว โดยที่บทบัญญัติมาตราดังกล่าวเป็นบทบัญญัติว่าด้วยการไต่สวน ซึ่งเป็นกฎหมายวิธีสบัญญัติ และเป็นเพียงบทบัญญัติที่กำหนดระยะเวลาดำเนินการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อเร่งรัดให้มีการไต่สวนเท่านั้น หากใช้เป็นอายุความฟ้องร้องคดีอาญาหรือเป็นบทบัญญัติให้การไต่สวนไม่ชอบ อันเป็นผลเกี่ยวกับอำนาจฟ้องร้องคดีอาญาแต่อย่างใดไม่เทียบเคียงตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ คดีหมายเลขแดงที่ ๓๗๕๕/๒๕๖๕ ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีในประเด็นนี้จึงไม่อาจรับฟังได้ เมื่อการไต่สวนข้อเท็จจริงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นไปโดยชอบด้วยกฎหมาย และปรากฏชัดเจนแล้วว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีดังกล่าวข้างต้นมีมูลความผิดฐานปฏิบัติการฝ่าฝืนต่อความสงบเรียบร้อยหรือสวัสดิภาพของประชาชน ละเลยไม่ปฏิบัติตามหรือปฏิบัติการไม่ชอบด้วยอำนาจหน้าที่ หรือมีความประพฤตินทางจะนำมาซึ่งความเสื่อมเสียแก่ศักดิ์ตำแหน่ง หรือแก่เทศบาล หรือแก่ราชการ ตามพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา ๗๓ และมีมูลความผิดทางอาญาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ แล้ว ประธานผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้ส่งรายงานและเอกสารพร้อมทั้งความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไปยังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งเป็นผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนเพื่อดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ต่อไป ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๙๘ วรรคสี่ และตามพระราชบัญญัติดังกล่าว มาตรา ๙๘ วรรคหนึ่ง ถือเป็นกฎหมายที่เป็นบทบัญญัติยกเว้นการดำเนินการทางวินัยของข้าราชการประเภทต่างๆ โดยมีเจตนารมณ์ในการบังคับใช้ รวมถึงผู้บริหารส่วนท้องถิ่นและรองผู้บริหารส่วนท้องถิ่น โดยให้ผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้นพิจารณาโทษตามฐานความผิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีมติโดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนอีก และให้ถือว่าสำนวนการไต่สวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นสำนวนการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงต้องดำเนินการตามพระราชบัญญัติเดียวกัน มาตรา ๙๘ วรรคหนึ่ง โดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนอีก และต้องพิจารณาสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดีภายในสามสิบวัน เนื่องจากผู้บริหารท้องถิ่นและรองผู้บริหารท้องถิ่นเป็น “เจ้าหน้าที่ของรัฐ” ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๙๘ วรรคสาม ประกอบกับบทนิยามมาตรา ๔ ทั้งนี้ สอดคล้องกับคำพิพากษาศาลปกครองอุบลราชธานี คดีหมายเลขแดงที่ บ. ๗๖/๒๕๖๕ ระหว่าง นางรุ่งอรุณรัมย์ หรือดอกไม้ หนุยอด ผู้ฟ้องคดี คณะกรรมการ ป.ป.ช. ที่ ๑ กับพวกรวม ๕ คน

/ผู้ถูกฟ้องคดี...

ผู้ถูกฟ้องคดี คำพิพากษาของศาลปกครองกลาง คดีหมายเลขแดงที่ ๑๔๖๐/๒๕๖๒ ระหว่าง นายอริญชัย อ่าบุตร ผู้ฟ้องคดี ผู้ว่าราชการจังหวัดลพบุรี ที่ ๑ กับพวกรวม ๓ คน ผู้ถูกฟ้องคดี และ หนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ มท ๐๘๐๔.๓/ว ๕๑ ลงวันที่ ๕ มกราคม ๒๕๖๔ เรื่อง การดำเนินการ ตามหน้าที่และอำนาจกับผู้บริหารท้องถิ่น รองผู้บริหารท้องถิ่น ประธานสภาท้องถิ่นหรือรอง ประธานสภาท้องถิ่น ดังนั้น คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามคำสั่งจังหวัดภูเก็ต ที่ ๓๔๗๗/๒๕๖๕ ลงวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๖๕ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งนายกเทศมนตรีตำบลป่าคลอก อำเภอถลาง จังหวัดภูเก็ต โดยอาศัยผลการไต่สวนข้อเท็จจริงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๙๘ จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจรับฟังได้แต่อย่างใด

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การว่า อำเภอถลางได้มีหนังสือรายงานผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ว่า อำเภอถลางได้ตรวจสอบรายงานการไต่สวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แล้ว ปรากฏข้อเท็จจริงว่า เดิมพื้นที่ บริเวณบ้านชุมแพะ หมู่ที่ ๙ ตำบลป่าคลอก อำเภอถลาง จังหวัดภูเก็ต มีสภาพพื้นที่เป็นนาข้าวและมีทางสาธารณประโยชน์ขนาดกว้าง ๔ เมตร ระยะทางประมาณ ๑ กิโลเมตร เชื่อมต่อกัน ระหว่างถนนบางโรง - อ่าวปอ และถนนสายบ้านอ่าวกึ่ง ซึ่งชาวบ้านได้ใช้ทางสาธารณประโยชน์ดังกล่าวเป็นทางเดินเข้า - ออกเพื่อเข้าไปทำนาปลูกข้าว ต่อมามีการขายที่ดินบริเวณดังกล่าวให้กับนายสาโรจน์ ส่อเจริญ และนางอุษณีย์ ส่อเจริญ ยกเว้นที่ดินของนายอาทร พันธุ์ทิพย์ เพียงแปลงเดียวที่ไม่ได้ขาย โดยเอกสารสิทธิที่ดินของนายสาโรจน์และนางอุษณีย์ก็ปรากฏทางสาธารณประโยชน์อยู่ด้วย จากนั้นนายสาโรจน์และนางอุษณีย์ได้เข้าทำประโยชน์โดยปลูกยางพาราในที่ดินที่ซื้อมาและปลูกทับทางสาธารณประโยชน์ที่ชาวบ้านเคยใช้สัญจรไป - มาด้วย ทำให้ทางสาธารณประโยชน์ดังกล่าวไม่สามารถใช้ประโยชน์ได้อีกต่อไป ต่อมาในปี พ.ศ. ๒๕๕๔ นายคำธณ พันธุ์ทิพย์ ตัวแทนนายอาทรได้ร้องเรียนเรื่องดังกล่าวไปยังองค์การบริหารส่วนตำบลป่าคลอกว่า มีการทำสวนยางพารารุกล้ำแนวเขตทางสาธารณประโยชน์บ้านชุมแพะ หมู่ที่ ๙ ตำบลป่าคลอก อำเภอถลาง จังหวัดภูเก็ต ทำให้ได้รับความเดือดร้อนไม่สามารถเข้า - ออกที่ดินได้ เมื่อได้รับเรื่องดังกล่าวทางฝ่ายโยธาขององค์การบริหารส่วนตำบลป่าคลอกได้ทำการสำรวจ ปรากฏว่ามีการทำสวนยางพาราจริง แต่ไม่สามารถระบุได้ว่าแนวทางสาธารณประโยชน์อยู่บริเวณใด และรุกล้ำหรือไม่ องค์การบริหารส่วนตำบลป่าคลอกโดยนายอชิพงษ์ คงนาม นายกองค์การบริหารส่วนตำบลป่าคลอกจึงได้มีหนังสือ ลงวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๕๔ ไปยังสำนักงานที่ดินจังหวัดภูเก็ต สาขาถลาง เพื่อขอให้ทำการรังวัดแนวเขตทางสาธารณประโยชน์บริเวณดังกล่าว ต่อมาสำนักงานที่ดินจังหวัดภูเก็ต สาขาถลางได้นำตั้งรังวัดสอบเขตที่ดินในบริเวณดังกล่าวในวันที่ ๑๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ เวลา ๐๙.๓๐ นาฬิกา แต่ปรากฏว่าในวันดังกล่าวไม่สามารถรังวัดสอบเขตได้ เนื่องจากออกหมายให้ผู้ครอบครองที่ดินข้างเคียงไม่ครบจึงมีการนัดตั้งรังวัดสอบเขตใหม่ในวันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๕๔ เมื่อถึงวันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๕๔ ปรากฏว่านายช่างรังวัดได้ทำการรังวัดแล้ว

/แต่ผู้ขอรังวัด...

แต่ผู้ขอรังวัดและเจ้าของที่ดินข้างเคียงไม่สามารถนำชี้แนวเขตที่ดินได้ เนื่องจากทางสาธารณประโยชน์ไม่มีสภาพการใช้ประโยชน์จึงขอการรังวัดไว้ก่อน ต่อมาเมื่อวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ อำเภอกลางได้รับเรื่องร้องเรียนดังกล่าวจากผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๙ ตำบลป่าคอก อำเภอกลาง จังหวัดภูเก็ต และได้มีหนังสือ ที่ ภก ๐๒๑๗/๕๓๕ ลงวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ ไปถึงเทศบาลตำบลป่าคอก เพื่อเร่งรัดให้ดำเนินการแก้ไขปัญหาดตามอำนาจหน้าที่และชี้แจงข้อเท็จจริงให้อำเภอกลางทราบ ผู้ฟ้องคดีได้มอบหมายให้นายนันยะรุณ ยะดี ตำแหน่งนายช่างโยธา ระดับ ๕ สังกัดกองช่าง เป็นผู้ยื่นนัดทำการรังวัดสอบเขตทางสาธารณประโยชน์กับสำนักงานที่ดินจังหวัดภูเก็ต สาขากลาง โดยสำนักงานที่ดินจังหวัดภูเก็ต สาขากลางได้ทำการนัดลงไปรังวัดพื้นที่ดังกล่าวในวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๖ โดยมีนายนันยะรุณ นายช่างโยธา ระดับ ๕ นายสมนิตย์ เพชรสังข์ นายช่างรังวัดชำนาญงานของสำนักงานที่ดินจังหวัดภูเก็ต สาขากลาง นายประจित รอบรู้ ผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๙ ตำบลป่าคอก อำเภอกลาง จังหวัดภูเก็ต และนายสาโรจน์เจ้าของที่ดินแปลงข้างเคียงไปนำชี้แนวเขต โดยนายสาโรจน์ไม่ยอมลงนามรับรองเขต อีกทั้งปรากฏว่าในวันดังกล่าวเจ้าของที่ดินแปลงข้างเคียงคนอื่นๆ ไม่มาระวางแนวเขต นายนันยะรุณตัวแทนเทศบาลตำบลป่าคอก จึงได้นำรังวัดไปฝ่ายเดียวและได้มีการปักหลักไม้เพื่อแสดงแนวเขต (ปักหลักไม้เนื่องจากที่ดินแปลงข้างเคียงมิใช่โฉนดที่ดิน) จำนวน ๘ หลัก มีระยะความกว้างของทางสาธารณประโยชน์จำนวน ๔ เมตร ซึ่งสำนักงานที่ดินจังหวัดภูเก็ต สาขากลางได้มีหนังสือ ลงวันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๕๖ ถึงผู้ฟ้องคดีว่าได้ดำเนินการรังวัดเสร็จแล้ว พร้อมทั้งส่งรูปแผนที่แนวเขตทางสาธารณประโยชน์ (ร.ว. ๙) ซึ่งปรากฏทางสาธารณประโยชน์ขนาดกว้าง ๔ เมตร มาเพื่อพิจารณาดำเนินการต่อไป โดยเทศบาลตำบลป่าคอกได้รับหนังสือแจ้งผลการตรวจสอบแนวเขตทางสาธารณประโยชน์ดังกล่าวเมื่อวันที่ ๑๖ กันยายน ๒๕๕๖ และผู้ฟ้องคดีได้พิจารณาสั่งการให้แจ้งผู้ที่เกี่ยวข้องดำเนินการต่อไป โดยไม่ปรากฏว่าภายหลังจากนั้นมีการดำเนินการต่อไปอย่างไร จนกระทั่งต่อมา มีการร้องเรียนเรื่องดังกล่าวอีกครั้งต่อศูนย์ดำรงธรรมจังหวัดภูเก็ต ซึ่งอำเภอกลางได้มีหนังสือ ที่ ภก ๐๒๑๘/๓๐๐๖ ลงวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๕๗ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีตรวจสอบข้อเท็จจริงและดำเนินการตามอำนาจหน้าที่แล้วรายงานให้อำเภอกลางทราบภายใน ๑๕ วัน ผู้ฟ้องคดีจึงได้มีหนังสือเชิญผู้ที่เกี่ยวข้องเข้าร่วมตรวจสอบพื้นที่พิพาทและหารือร่วมกันเพื่อหาแนวทางแก้ไขปัญหาดต่อไป และได้มีหนังสือ ที่ ภก ๕๓๑๐๑/๓๘๘๗ ลงวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๕๗ ถึงอำเภอกลางแจ้งว่าพื้นที่บริเวณบ้านชุมพะาะ หมู่ที่ ๙ ตำบลป่าคอก เป็นพื้นที่แปลงเดียวกันกับที่เคยมีการร้องเรียน ปัจจุบันมีการปลูกสับปะรดในพื้นที่ และพบว่าจากเดิมที่เคยทำการรังวัดแนวเขตได้ถูกทำลายไปแล้วบางส่วน ขณะนี้เทศบาลตำบลป่าคอกอยู่ระหว่างการประสานงานกับทางสำนักงานที่ดินจังหวัดภูเก็ต สาขากลาง เพื่อสอบถามถึงความคืบหน้าจากการระวางชี้แนวเขตในพื้นที่ ซึ่งเดิมเคยมีการร้องเรียนและขอให้สำนักงานที่ดินจังหวัดภูเก็ต สาขากลางดำเนินการรังวัดแนวเขตที่ดินทางสาธารณประโยชน์ดังกล่าวอีกครั้ง ทั้งที่ผู้ฟ้องคดีทราบดีอยู่แล้วว่าในพื้นที่

/ดังกล่าว...

ดังกล่าวมีทางสาธารณสุขประโยชน์ตามรูปแบบที่แนวเขตทางสาธารณสุขประโยชน์ (ร.ว. ๙) ที่สำนักงานที่ดินจังหวัดภูเก็ต สาขาถลางเคยแจ้งผลการรังวัดมาแล้ว แต่ผู้ฟ้องคดีหาได้ดำเนินการกับผู้บุกรุกทางสาธารณสุขประโยชน์แต่อย่างใด จนกระทั่งมีการไต่สวนข้อเท็จจริงจากสำนักงาน ป.ป.ช. ประจำจังหวัดภูเก็ต ผู้ฟ้องคดีจึงได้ดำเนินการแจ้งความดำเนินคดีกับผู้บุกรุกทางสาธารณสุขประโยชน์ในวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๖๑ กรณีดังกล่าวเป็นเหตุให้รัฐและประชาชนได้รับความเสียหาย (เนื่องจากที่ดินดังกล่าวเป็นที่สาธารณสุขประโยชน์อันประชาชนใช้สัญจรร่วมกัน) การกระทำของผู้ฟ้องคดีมีมูลเป็นความผิดทางอาญาฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต อีกทั้งการกระทำดังกล่าวยังเป็นการฝ่าฝืนต่อความสงบเรียบร้อยหรือสวัสดิภาพของประชาชน หรือละเลยไม่ปฏิบัติตามหรือปฏิบัติการไม่ชอบด้วยอำนาจหน้าที่ตามมาตรา ๗๓ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

นอกจากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ให้การมีสาระสำคัญอย่างเดียวกับรายงานการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. คดีหมายเลขดำที่ ๖๕-๑-๖๑๗/๒๕๖๐ คดีหมายเลขแดงที่ ๑๐๔๑-๑-๕๐/๒๕๖๔ ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการประชุมครั้งที่ ๑๐๘/๒๕๖๔ เมื่อวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๖๔ มีมติเห็นชอบตามความเห็นของคณะผู้ไต่สวนเบื้องต้นว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดี (ผู้ถูกกล่าวหา) มีมูลความผิดฐานปฏิบัติการฝ่าฝืนต่อความสงบเรียบร้อยหรือสวัสดิภาพของประชาชน ละเลยไม่ปฏิบัติตามหรือปฏิบัติการหน้าที่ หรือมีความประพฤตินทางจะนำมาซึ่งความเสื่อมเสียแก่ศักดิ์ตำแหน่ง หรือแก่เทศบาล หรือแก่ราชการ ตามพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา ๗๓ ให้ส่งรายงานสำนวนการไต่สวน เอกสารหลักฐานสำเนาอิเล็กทรอนิกส์ และคำวินิจฉัยไปยังอัยการสูงสุด เพื่อดำเนินคดีอาญาในศาลซึ่งมีเขตอำนาจพิจารณาพิพากษาคดี และส่งสำนวนการไต่สวนและเอกสารหลักฐานพร้อมความเห็นไปยังผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนเพื่อดำเนินการตามหน้าที่และอำนาจกับผู้ฟ้องคดีตามฐานความผิดดังกล่าว ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๙๑ (๒) และมาตรา ๙๘ วรรคหนึ่ง ประกอบกับมาตรา ๙๘ วรรคสี่ แล้วแต่กรณีต่อไป โดยให้ผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนผู้ฟ้องคดีพิจารณาโทษตามฐานความผิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีมติโดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนอีก หากผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนหรือผู้ใดไม่ดำเนินการตามมาตรา ๙๘ โดยไม่มีเหตุอันสมควร ให้ถือว่าผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนจงใจปฏิบัติหน้าที่ขัดต่อกฎหมายหรือกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๑๐๐ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ประกอบกับเพื่อให้สอดคล้องกับหนังสือกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ที่ มท ๐๘๐๔.๓/ว ๗๑๑ ลงวันที่ ๗ เมษายน ๒๕๖๔ เมื่ออำเภอลา้งได้พิจารณารายงานการไต่สวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ กรณีไม่ดำเนินการกับนายสาโรจน์ ส่อเจริญ ที่บุกรุกทางสาธารณสุข

/บริเวณ...

บริเวณบ้านชุมเพาะ หมู่ที่ ๙ ตำบลป่าคลอก อำเภอถลาง จังหวัดภูเก็ต ตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ คดีหมายเลขดำที่ ๖๕-๑-๖๑๗/๒๕๖๐ คดีหมายเลขแดงที่ ๑๐๔๑-๑-๕๐/๒๕๖๔ มีมติว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดี (ผู้ถูกกล่าวหา) มีมูลเป็นความผิดทางอาญารัฐเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริตตามมาตรา ๑๕๗ แห่งประมวลกฎหมายอาญา และการกระทำดังกล่าวยังเป็นการฝ่าฝืนต่อความสงบเรียบร้อยหรือสวัสดิภาพของประชาชน หรือละเลยไม่ปฏิบัติตามหรือปฏิบัติการณ์ไม่ชอบด้วยอำนาจหน้าที่ตามมาตรา ๗๓ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ และที่แก้ไขเพิ่มเติม อำเภอถลางจึงได้มีความเห็นให้ผู้ฟ้องคดี ซึ่งดำรงตำแหน่งนายกเทศมนตรีตำบลป่าคลอก อำเภอถลาง จังหวัดภูเก็ต พ้นจากตำแหน่งตามมาตรา ๗๓/๑ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ประกอบกับหนังสือจังหวัดภูเก็ต ด่วนที่สุด ที่ ภก ๐๐๒๓.๔/ว ๔๔๓๑ ลงวันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๖๒ เรื่องการมอบหมายให้นายอำเภอปฏิบัติการแทนตามมาตรา ๗๑ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติเทศบาล (ฉบับที่ ๑๔) พ.ศ. ๒๕๖๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณาความเห็นของนายอำเภอถลางแล้วมีความเห็นว่า ตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีความเห็นว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดี (ผู้ถูกกล่าวหา) มีมูลความผิดดังกล่าวข้างต้น และมีมติให้ส่งสำนวนการไต่สวนและเอกสารหลักฐานพร้อมความเห็นไปยังผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนเพื่อดำเนินการตามหน้าที่และอำนาจกับผู้ฟ้องคดีตามฐานความผิดดังกล่าว ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๙๑ (๒) และมาตรา ๙๘ วรรคหนึ่ง ประกอบกับมาตรา ๙๘ วรรคสี่ แล้วแต่กรณีต่อไป โดยให้ผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนผู้ฟ้องคดีพิจารณาโทษตามฐานความผิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีมติโดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนอีก ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในฐานะผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนมิได้มีอำนาจในการสอบสวนหรือแสวงหาข้อเท็จจริงเพิ่มเติม อันเป็นเหตุให้ผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนสามารถใช้สิทธิตามมาตรา ๙๙ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ ในการขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาทบทวนมตินั้นได้อีก ประกอบกับนายอำเภอถลางผู้ซึ่งได้รับมอบหมายจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามคำสั่งจังหวัดภูเก็ต ที่ ๒๙๗๐/๒๕๖๒ เรื่อง มอบหมายให้นายอำเภอปฏิบัติราชการแทนตามมาตรา ๗๑ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ แก้ไขเพิ่มเติมถึง (ฉบับที่ ๑๔) พ.ศ. ๒๕๖๒ ลงวันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๖๒ ได้เสนอความเห็นให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งตามมาตรา ๗๓/๑ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ แก้ไขเพิ่มเติมถึง (ฉบับที่ ๑๔) พ.ศ. ๒๕๖๒ ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงเห็นควรอาศัยอำนาจตามมาตรา ๗๓/๑ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ แก้ไขเพิ่มเติมถึง (ฉบับที่ ๑๔) พ.ศ. ๒๕๖๒ ซึ่งได้วางหลักไว้ว่า ถ้าเป็นการสอบสวนของนายอำเภอให้นายอำเภอรายงานให้ผู้ว่าราชการจังหวัดพิจารณาและสั่งให้ผู้ถูกสอบสวนพ้นจากตำแหน่ง พิจารณาและสั่งให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งนายกเทศมนตรี

/ตำบลป่าคลอก...

ตำบลป่าคอก อำเภอกลาง จังหวัดภูเก็ต โดยการสั่งให้พ้นจากตำแหน่งให้ทำเป็นคำสั่ง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงได้มีคำสั่งจังหวัดภูเก็ต ที่ ๓๔๗๗/๒๕๖๕ เรื่อง ให้ผู้ฟ้องคดี นายเทศมนตรีตำบลป่าคอก พ้นจากตำแหน่ง ลงวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๖๕

การที่ผู้ฟ้องคดีได้กล่าวอ้างในคำฟ้องว่า ตามมาตรา ๙๘ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ ต้องเป็นการพิจารณาทบทวนและออกคำสั่งลงโทษกับผู้ถูกกล่าวหาสำหรับการกระทำในขณะดำรงตำแหน่งในวาระเดียวกับที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ชี้มูลความผิดตามที่ได้ดำรงตำแหน่งในวาระนั้นๆ เท่านั้น จะนำมติวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไปออกคำสั่งลงโทษทางวินัยกับผู้ถูกกล่าวหาในการดำรงตำแหน่งสมัยอื่นหรือวาระอื่นที่เป็นคนละสมัยหรือคนละวาระกับที่ผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำผิดไม่ได้ นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การว่า ตามมาตรา ๗๓/๑ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๕๙๖ เพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติเทศบาล (ฉบับที่ ๑๔) พ.ศ. ๒๕๖๒ ได้มีบทบัญญัติไว้ชัดเจนให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีอำนาจสั่งให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่ง ไม่ว่าผู้ฟ้องคดีจะได้พ้นจากตำแหน่งในวาระสำหรับการกระทำที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ชี้มูลความผิดไปก่อนแล้วหรือไม่ก็ตาม เว้นแต่พ้นจากตำแหน่งไปแล้วเกินสองปี และถ้าในขณะที่มีคำสั่งผู้ฟ้องคดีกำลังดำรงตำแหน่งผู้บริหารท้องถิ่นอันเป็นผลจากการเลือกตั้งต่างวาระก็ให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งที่กำลังดำรงอยู่ด้วยการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งในสมัยอื่นหรือวาระอื่นในขณะที่ออกคำสั่ง จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว การที่ผู้ฟ้องคดีได้กล่าวอ้างในคำฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นพยานหลักฐานใหม่ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในฐานะผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอน แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่รับพยานหลักฐานใหม่ไว้พิจารณาตรวจสอบกับสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การว่า ตามมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวได้มีบทบัญญัติไว้ชัดเจนว่า ในการพิจารณาลงโทษทางวินัยตามคำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ หากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีพยานหลักฐานใหม่อันแสดงได้ว่าผู้ถูกกล่าวหาได้มีการกระทำความผิดตามที่กล่าวหา ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีหนังสือพร้อมเอกสารและพยานหลักฐานถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อขอให้พิจารณาทบทวนมตินั้นได้ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับเรื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งในการพิจารณาลงโทษทางวินัยตามคำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้รับคำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามเอกสารแนบท้ายคำให้การเมื่อวันที่ ๗ ธันวาคม ๒๕๖๔ แต่ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือยื่นพยานหลักฐานใหม่ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามเอกสารแนบท้ายคำให้การเมื่อวันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๖๕ พ้นสามสิบวันแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีจึงไม่อาจรับพยานหลักฐานของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณาเพื่อขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทบทวนมติได้ การที่ผู้ฟ้องคดีได้กล่าวอ้างในคำฟ้องว่า ตามมาตรา ๙๘ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑

ได้มี...

ได้มีบทบัญญัติให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องไต่สวนและมีความเห็นหรือวินิจฉัยให้แล้วเสร็จภายในกำหนดเวลาไม่เกินสองปีนับแต่วันเริ่มดำเนินการไต่สวน ในกรณีที่มีเหตุจำเป็นอาจขยายระยะเวลาออกไปได้ แต่รวมแล้วต้องไม่เกินสามปี แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ดำเนินการไต่สวนและมีความเห็นหรือวินิจฉัยเกี่ยวกับการกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นเวลา ๓ ปี ๒ เดือน ไม่ชอบด้วยมาตรา ๔๘ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ นำมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายดังกล่าวมาออกคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่ง จึงไม่ชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การว่าตามมาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ได้มีบทบัญญัติให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องไต่สวน มีความเห็น หรือวินิจฉัยให้แล้วเสร็จภายในกำหนดเวลาไม่เกินสองปีนับแต่วันเริ่มดำเนินการไต่สวน วรรคสาม ได้มีบทบัญญัติในกรณีที่มีเหตุจำเป็นอันไม่อาจดำเนินการให้แล้วเสร็จตามระยะเวลาวรรคหนึ่ง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อาจขยายระยะเวลาออกไปตามที่จำเป็นได้แต่รวมแล้วต้องไม่เกินสามปี และวรรคห้า ได้มีบทบัญญัติชัดเจนว่า ภายในกำหนดอายุความเมื่อพ้นกำหนดเวลาตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสาม ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยังคงมีหน้าที่และอำนาจที่จะดำเนินการไต่สวนและมีความเห็นหรือวินิจฉัยหรือดำเนินการตามหน้าที่และอำนาจต่อไปได้ มิใช่เมื่อพ้นกำหนดเวลาตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสามแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่สามารถดำเนินการไต่สวนและมีความเห็นหรือวินิจฉัยเกี่ยวกับการกระทำของผู้ฟ้องคดีอีกต่อไป ผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจยกเหตุที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มิได้มีมติภายในเวลา ๓ ปี มาเป็นเหตุทำให้คำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งไม่ชอบด้วยกฎหมาย ส่วนกรณีตามคำฟ้องที่ผู้ฟ้องคดีได้ขอให้ศาลมีคำสั่งทุเลาการบังคับตามคำสั่งจังหวัดภูเก็ต ที่ ๓๔๕๗/๒๕๖๕ ลงวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๖๕ ให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่ง เนื่องจากเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เป็นคำสั่งที่มีแต่จะทำให้เกิดความเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดีที่ยากแก่การเยียวยาในภายหลัง และไม่ใช่อุปสรรคแก่การบริหารงานของรัฐหรือแก่บริการสาธารณะ นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่งจังหวัดภูเก็ต ที่ ๓๔๗๗/๒๕๖๕ ลงวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๖๕ ให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งตามมติผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยชอบด้วยกฎหมาย ตามบทบัญญัติของมาตรา ๗๓/๑ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ เพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติเทศบาล (ฉบับที่ ๑๔) พ.ศ. ๒๕๖๒ ประกอบกับมาตรา ๔๘ มาตรา ๙๘ และมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ ดังที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ทำคำให้การแก้คำฟ้องดังกล่าวข้างต้น อีกทั้งอัยการสูงสุดโดยพนักงานอัยการ สำนักงานอัยการพิเศษฝ่ายคดีปราบปรามการทุจริต ๑ ภาค ๘ ได้เป็นโจทก์ฟ้องผู้ฟ้องคดีเป็นจำเลยต่อศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบภาค ๘ ฐานความผิดเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริตแล้ว ตามคดีหมายเลขดำที่ อท. ๓๗/๒๕๖๕ ของศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบภาค ๘ ไม่สมควรให้ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งนายกเทศมนตรีตำบลป่าคอกต่อไป ด้วยเหตุผล

/ที่ได้ให้การ...

ที่ได้ให้การมาข้างต้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ดำเนินการออกคำสั่งจังหวัดภูเก็ต ที่ ๓๔๗๗/๒๕๖๕ เรื่อง ให้ผู้ฟ้องคดี นายกเทศมนตรีตำบลป่าคลอกพ้นจากตำแหน่ง ลงวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๖๕ จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว

เจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดภูเก็ต สาขากลางได้มีหนังสือสำนักงานที่ดินจังหวัดภูเก็ต สาขากลาง ที่ ภก ๐๐๒๐.๐๑(๒)/๑๔๒๘๕ ลงวันที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๖๕ ซึ่งแจ้งตามคำสั่งศาลว่า กรมที่ดินได้วางแผนในการปฏิบัติราชการของเจ้าหน้าที่ในการรังวัดตรวจสอบที่สาธารณประโยชน์ที่ไม่มีหนังสือสำคัญสำหรับที่หลวงไว้ ดังนี้ ๑. หนังสือกรมที่ดิน ที่ มท ๐๖๐๖/ว ๓๐๗๔๓ ลงวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๓๙ โดยกรมที่ดินได้พิจารณาและมีความเห็นเกี่ยวกับการดำเนินการดังกล่าวข้างต้นว่า การขอรังวัดสอบเขตที่ดินสาธารณประโยชน์ที่ไม่มีหนังสือสำคัญสำหรับที่หลวง นั้น ไม่มีระเบียบให้ผู้มีหน้าที่ดูแลรักษาที่ดินสอบเขต เมื่อมีราษฎรร้องเรียนว่ามีผู้บุกรุกหรือออกโฉนดที่ดินทับที่สาธารณประโยชน์ ในทางปฏิบัติให้ผู้มีหน้าที่ดูแลที่ดินสาธารณประโยชน์แจ้งเป็นหนังสือมายังสำนักงานที่ดิน เพื่อขอความร่วมมือให้สำนักงานที่ดินจัดส่งเจ้าหน้าที่ไปช่วยทำการรังวัดตรวจสอบแนวเขตที่ดินสาธารณประโยชน์ โดยถือว่าหนังสือขอความร่วมมือเป็นคำขอและอนุโลมถือปฏิบัติตามระเบียบกรมที่ดินว่าด้วยการรังวัดสอบเขต แบ่งแยก และรวมโฉนดที่ดิน พ.ศ. ๒๕๒๗ หมวด ๑ ข้อ ๕ กับคำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ ๑๕๘/๒๕๐๑ เรื่อง ระเบียบปฏิบัติในการรังวัดทำแผนที่และการระวางแนวเขตที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินสำหรับพลเมืองใช้ประโยชน์ร่วมกันซึ่งเกิดขึ้นโดยสภาพ ลงวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๐๑ เว้นแต่การปักหลักเขตที่ดินให้ใช้หลักไม้ปักแทน ซึ่งการดำเนินการดังกล่าวผู้มีหน้าที่ดูแลจะต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายเช่นเดียวกันกับการรังวัดสอบเขต แบ่งแยก และรวมโฉนดที่ดิน เมื่อดำเนินการเสร็จแล้วจะต้องแจ้งผลการรังวัดให้ผู้มีหน้าที่ดูแลรักษาทราบเพื่อดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ต่อไป ๒. หนังสือกรมที่ดิน ที่ มท ๐๗๒๖/ว ๐๗๒๘๒ ลงวันที่ ๒๐ มีนาคม ๒๕๔๔ เรื่อง การข้อมความเข้าใจการรังวัดตรวจสอบที่สาธารณประโยชน์ที่ไม่มีหนังสือสำคัญสำหรับที่หลวง ได้วางแผนแนวทางในการปฏิบัติราชการไว้เช่นเดียวกับหนังสือกรมที่ดิน ที่ มท ๐๖๐๖/ว ๓๐๗๔๓ ลงวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๓๙ และได้สั่งการเพิ่มเติมว่า ปัจจุบันในการปฏิบัติงานรังวัดสอบเขตที่ดินสาธารณประโยชน์ที่ไม่มีหนังสือสำคัญสำหรับที่หลวงได้เกิดปัญหา โดยพนักงานเจ้าหน้าที่จะอ้างว่าไม่สามารถเข้าไปในที่ดินข้างเคียงที่สาธารณประโยชน์ที่มีการรังวัดสอบเขตได้ หากเจ้าของที่ดินข้างเคียงนั้นมิได้ขอรังวัดสอบเขตที่ดินด้วย ดังนั้น เมื่อมีการรังวัดที่ดินสาธารณประโยชน์หรือทางสาธารณประโยชน์ที่ไม่มีหนังสือสำคัญสำหรับที่หลวงเพื่อต้องการทราบว่าที่ดินแปลงข้างเคียงบุกรุกที่สาธารณประโยชน์หรือไม่ พนักงานเจ้าหน้าที่มักจะบอกให้เจ้าของที่ดินที่ถูกอ้างว่าเป็นผู้บุกรุกนั้นไปขอรังวัดสอบเขตที่ดินด้วย ซึ่งก็เป็นไปไม่ได้ที่ผู้บุกรุกจะไปขอรังวัด บัดนี้ คณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์ สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาได้พิจารณาแล้วเห็นว่า พนักงานเจ้าหน้าที่ในการรังวัดสอบเขตที่ดินสาธารณประโยชน์ที่ไม่มีหนังสือสำคัญสำหรับที่หลวงมีอำนาจที่จะเข้า

/ไปในที่ดิน...

ไปในที่ดินข้างเคียงเพื่อประโยชน์ในการรังวัดได้ตามมาตรา ๖๖ แห่งประมวลกฎหมายที่ดิน แม้เจ้าของที่ดินข้างเคียงนั้นจะมีได้ขอรังวัดก็ตาม ๓. ระเบียบกรมที่ดิน ว่าด้วยการรังวัดสอบเขต แบ่งแยก และรวมโฉนดที่ดิน พ.ศ. ๒๕๒๗ หมวดที่ ๑ ข้อ ๕ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า การรังวัดสอบเขต แบ่งแยก และรวมโฉนดที่ดิน เมื่อผู้ขอและเจ้าของที่ดินข้างเคียงนำชี้เขตที่ดินแล้ว ข้างรังวัด ต้องตรวจสอบและค้นหาหลักเขตที่ดินตามหลักวิชาการเพื่อให้ทราบว่าจะที่ดินที่ผู้ขอและเจ้าของที่ดินข้างเคียงนำทำการรังวัดตรงกับเขตโฉนดที่ดินหรือไม่ ถ้าไม่มีหลักฐานการรังวัดเดิม ตรวจสอบ ให้ทำการรังวัดไปตามที่ผู้ขอและเจ้าของข้างเคียงนำชี้ วรรคสอง กำหนดว่า ในกรณีที่ดินแปลงที่ขอรังวัดหรือแปลงข้างเคียงเป็นแผนที่ชั้นหนึ่งหรือมีหลักฐานการรังวัดใหม่ (ร.ว.ม.) ถ้าเจ้าของที่ดินนำทำการรังวัดไม่ตรงตามหลักฐานการรังวัดเดิม ข้างรังวัดต้องแจ้งให้ผู้ขอและเจ้าของที่ดินข้างเคียงที่เกี่ยวข้องทราบ และเมื่อผู้ขอและเจ้าของที่ดินข้างเคียงได้ตกลงแนวเขตกันอย่างไรก็ให้รังวัดไปตามนั้น แต่ถ้าผู้ขอและเจ้าของที่ดินข้างเคียงไม่สามารถตกลงแนวเขตกันได้ก็ให้แผนที่แสดงเขตค้ำค้ำไว้ด้วย และ ๔. คำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ ๑๕๘/๒๕๐๑ เรื่อง ระเบียบปฏิบัติในการรังวัดทำแผนที่และการระวางแนวเขตที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินสำหรับพลเมืองใช้ประโยชน์ร่วมกันซึ่งเกิดขึ้นโดยสภาพ ลงวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๐๑ กำหนดว่า โดยที่ได้พิจารณาเห็นสมควรวางระเบียบปฏิบัติในการรังวัดทำแผนที่และการระวางแนวเขตเกี่ยวกับที่หนอง คลอง บึง หรือที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินสำหรับพลเมืองใช้ประโยชน์ร่วมกันซึ่งเกิดขึ้นโดยสภาพ โดยเฉพาะในบางกรณีที่มีปัญหาเกี่ยวกับแนวเขตไม่ปรากฏแน่ชัดว่าอยู่ที่ใดให้เป็นการเรียบร้อย กระทรวงมหาดไทยจึงได้วางระเบียบปฏิบัติไว้ดังต่อไปนี้ ข้อ ๑ ถ้าที่ดินที่มีการรังวัดนั้นมีระวางแผนที่สำหรับออกโฉนดที่ดินอยู่แล้ว ให้ช่างแผนที่ยึดระวางแผนที่หรือหลักฐานการแผนที่เป็นหลักในการรังวัดตรวจสอบ โดยจัดการคัดหรือจำลองแผนที่ไปให้ละเอียดด้วย ในขั้นต้นให้รังวัดตรวจสอบว่าที่สาธารณประโยชน์ซึ่งปรากฏในระวางแผนที่นั้นมีอาณาเขตกว้างยาวเท่าใด แล้วรังวัดตรวจสอบจากสภาพพื้นที่ดินตามที่เป็นอยู่ว่าคลาดเคลื่อนเปลี่ยนแปลงไปจากระวางแผนที่เพียงใด ประการใดหรือไม่ ข้อ ๒ หากปรากฏว่าสภาพพื้นดินคลาดเคลื่อนเปลี่ยนแปลงไปจากระวางแผนที่หรือหลักฐานการแผนที่เดิม ให้ช่างแผนที่หาหลักฐานเดิมโดยรอบคอบ เป็นต้นว่า หลักหมายเขตที่ดิน หมุดหลักฐาน แผนที่ ต้นไม้หรือวัตถุพยานอย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งอาจใช้เป็นหลักฐานพยานยืนยันได้ แล้วจึงรังวัดตรวจสอบว่าอาณาเขตที่สาธารณประโยชน์ที่ถูกต้องอยู่ที่ใด คลาดเคลื่อนเปลี่ยนแปลงเพราะเหตุใด และให้ชี้แจงเจ้าพนักงานฝ่ายปกครองหรือผู้มีหน้าที่ดูแลรักษาคุ้มครองป้องกันที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินซึ่งไประวางแนวเขตที่ดินสาธารณประโยชน์ทราบและร่วมกันพิจารณาเขตที่ดินนั้นต่อไป ข้อ ๓ ในการพิจารณาว่าอาณาเขตที่ดินสาธารณประโยชน์ที่แท้จริงอยู่ที่ใด ประการใด ให้พิจารณาจากหลักฐานการรังวัดตรวจสอบตามข้อ ๑ และข้อ ๒ ประกอบกับเอกสารของทางราชการ เช่น ทะเบียนที่ดินสาธารณประโยชน์แปลงนั้น ถ้าจำเป็นจะต้องสอบสวนบุคคลก็ให้เจ้าพนักงาน

/ฝ่ายปกครอง...

ฝ่ายปกครองหรือผู้มีหน้าที่ดูแลรักษาคุ้มครองป้องกันดำเนินการสอบสวนเสร็จแล้วจึงร่วมกันพิจารณากับช่างแผนที่ เมื่อเจ้าหน้าที่ทั้งสองฝ่ายพิจารณาร่วมกันเห็นว่า หลักฐานตามที่รังวัดตรวจสอบและสอบสวนเป็นที่เชื่อถือและพอจะดำเนินการต่อไปได้ก็ให้ชี้แจงยืนยันไว้โดยละเอียดข้อ ๔ ถ้าที่ดินนั้นยังไม่มีระวางแผนที่ที่จะตรวจสอบได้ก็ดี หรือมีระวางแผนที่ที่จะตรวจสอบได้แต่คลาดเคลื่อนกับสภาพที่ดินที่เป็นอยู่ก็ดี หรือหาหลักฐานตามข้อ ๒ ไม่ได้ก็ดี ซึ่งเป็นเหตุให้ไม่สามารถสอบสวนหาหลักฐานที่จะยืนยันให้ทราบได้ว่าอาณาเขตที่ดินสาธารณประโยชน์ที่แน่นอนว่ามีอยู่เพียงใด ให้เป็นหน้าที่ของเจ้าพนักงานฝ่ายปกครองหรือผู้มีหน้าที่ดูแลรักษาและคุ้มครองป้องกันที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน หากทางทำความเข้าใจกับผู้มีสิทธิในที่ดินนั้นเท่าที่สามารถจะดำเนินการไปได้ เพื่อให้ประชาชนได้ใช้ประโยชน์ร่วมกันตามสมควรข้อ ๕ ในการทำความเข้าใจกับผู้มีสิทธิในที่ดินนั้น ให้เจ้าพนักงานฝ่ายปกครองหรือผู้มีหน้าที่ดูแลรักษาและคุ้มครองที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินพิจารณาโดยรอบคอบว่า แนวเขตที่ดินสาธารณประโยชน์แปลงนั้นมีความสัมพันธ์ต่อเนื่องกันมากกับที่ดินสาธารณประโยชน์แห่งอื่นอย่างใด ความจำเป็นของประชาชนที่ต้องใช้ประโยชน์ในที่ดินสาธารณประโยชน์แปลงนั้นมีอยู่อย่างใด และในอนาคตจะมีความจำเป็นต้องใช้ประโยชน์ร่วมกันอย่างใด หากเห็นเป็นการสมควรจะให้มีประชุมฟังความเห็นจากประชาชนในบริเวณที่เกี่ยวข้องนั้นด้วยก็ได้ เมื่อได้พิจารณาถึงความจำเป็นต่างๆ เหล่านี้แล้วเห็นว่า การตกลงประนีประนอมจะไม่เป็นผลเสียหายและเป็นการเดือดร้อนแก่ประชาชนส่วนรวมแล้ว ก็ควรดำเนินการทำความเข้าใจกำหนดอาณาเขตที่ดินสาธารณประโยชน์นั้นไปได้ และถ้าแนวเขตที่ดินสาธารณประโยชน์ต่อเนื่องกับผู้มีสิทธิในที่ดินรายอื่น ก็ให้ทำความเข้าใจประนีประนอมกับผู้มีสิทธิในที่ดินรายอื่นตลอดแนวเขตนั้นเพื่อความเป็นระเบียบเรียบร้อยด้วย แต่ถ้าทำความเข้าใจกันไม่ได้หรือการดำเนินงานเรื่องนั้นต่อไปจะเป็นผลเสียหายแก่ราชรัฐส่วนรวม ก็ให้แจ้งการดำเนินงานในเรื่องนั้นไว้และรายงานต่อไปโดยอนุโลมตามความในข้อ ๗ ข้อ ๖ ในกรณีช่างแผนที่ได้ไปดำเนินการรังวัดตรวจสอบขั้นต้นแล้ว ถ้าช่างแผนที่ไม่สามารถหาหลักฐานที่จะยืนยันได้ว่าอาณาเขตที่ดินสาธารณประโยชน์นั้นมีอยู่เพียงใด หรือมีปัญหาเกี่ยวกับการรังวัดตรวจสอบประการใด ให้รายงานให้ผู้บังคับบัญชาทราบทุกระยะ และให้ผู้บังคับบัญชาพิจารณาแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นนั้นตามสมควรแก่กรณี เช่น จัดช่างแผนที่ชั้นผู้ใหญ่ไปดำเนินการหรือผู้บังคับบัญชาไปดำเนินการเอง ข้อ ๗ ถ้าการพิจารณาร่วมกันระหว่างช่างแผนที่กับเจ้าพนักงานผู้ปกครองท้องที่หรือผู้มีหน้าที่ดูแลรักษาและคุ้มครองป้องกันที่ดินเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินไม่เป็นที่ตกลงกัน ให้ช่างแผนที่ชี้แจงข้อเท็จจริงพร้อมกับส่งเอกสารหลักฐานต่างๆ และเสนอความเห็นไปตามลำดับจนถึงกรมที่ดิน เฉพาะในส่วนภูมิภาคให้จังหวัดรวบรวมพิจารณาเสนอไปยังกรมที่ดินเพื่อวินิจฉัยต่อไป ข้อ ๘ ให้ยกเลิกคำสั่งที่มีข้อความอย่างเดียวกับคำสั่งนี้หรือซึ่งแย้งหรือขัดต่อคำสั่งนี้

/จากระเบียบ...

จากระเบียบข้อกฎหมายและหนังสือเวียนดังกล่าวข้างต้น สำนักงานที่ดินจังหวัดภูเก็ต สาขาถลาง จึงขอเรียนชี้แจงข้อเท็จจริงการรังวัดสอบเขตทางสาธารณประโยชน์บริเวณบ้านชุมเพาะ หมู่ที่ ๙ ตำบลป่าคลอก เมื่อวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๖ ดังนี้ ๑. การขอรังวัดสอบเขตทางสาธารณประโยชน์ดังกล่าวตามหนังสือองค์การบริหารส่วนตำบลป่าคลอก ที่ ภก ๗๒๒๐๓/๗๒๑ ลงวันที่ ๑๘ เมษายน ๒๕๕๕ เป็นไปตามหนังสือกรมที่ดิน ที่ มท ๐๖๐๖/ว ๓๐๗๔๓ ลงวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๓๙ โดยถือว่าหนังสือขอความร่วมมือเป็นคำขอ ๒. สำนักงานที่ดินจังหวัดภูเก็ต สาขาถลางได้มีหนังสือ ที่ ภก ๐๐๒๐.๐๑(๓)/๖๙๖๕ ลงวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๖ แจ้งประมาณการค่าใช้จ่ายในการรังวัดสอบเขตทางสาธารณประโยชน์ให้องค์การบริหารส่วนตำบลป่าคลอกทราบ ๓. เจ้าหน้าที่รังวัดได้ออกทำการรังวัดสอบเขตทางสาธารณประโยชน์ตามคำขอในข้อ (๑) เมื่อวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๖ ซึ่งตามเอกสารบันทึกข้อความรายงานการรังวัด (ร.ว. ๓ ก) ลงวันที่ ๒๖ สิงหาคม ๒๕๕๖ ได้รายงานผลการรังวัดในวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๖ ไว้ว่า ข้างเคียงเลขที่ดิน ๓, ๔, ๕, ๖ นายสาโรจน์ ส่อเจริญ มาระวังชี้แนวเขตแล้วแต่ไม่ยอมให้ถ้อยคำใดๆ ส่วนทางสาธารณประโยชน์ ผู้แทนนายกองค์การบริหารส่วนตำบลป่าคลอกได้ลงนามรับรองเขตแล้ว นอกจากนั้น ข้างเคียงอื่นๆ ไม่ได้มาระวังชี้แนวเขต สภาพที่ดินเป็นที่ราบ เป็นทางสาธารณประโยชน์ คำขอคงเดิม การรังวัดไม่ขัดข้อง ไม่มีผู้คัดค้าน โดยการรังวัดครั้งนี้เป็นการรังวัดตรวจสอบแนวเขตทางสาธารณประโยชน์ (ซึ่งนายนันยะรุณ ยะดี นายช่างโยธาเทศบาลตำบลป่าคลอก และนายประจิด ครอบรู้ ผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๙ ตำบลป่าคลอก เป็นผู้นำทำการรังวัด) การรังวัดครั้งนี้ได้นำรายการรังวัดที่ดินแปลงข้างเคียงไปประกอบในการรังวัด ซึ่งเป็นแผนที่ชั้นหนึ่งระบบ ยู ที เอ็ม งานเดินสำรวจปี พ.ศ. ๒๕๔๔ (เลขที่ดิน ๒ โฉนดที่ดินเลขที่ ๒๐๐๖๙ เลขที่ดิน ๕ โฉนดที่ดินเลขที่ ๒๐๐๗๗ เลขที่ดิน ๖ โฉนดที่ดินเลขที่ ๒๐๐๗๘ เลขที่ดิน ๗ โฉนดที่ดินเลขที่ ๓๑๔๖๒ เลขที่ดิน ๑๑ น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๖๒๗ ซึ่งอยู่ระหว่างดำเนินการรังวัดออกโฉนดที่ดิน) ตรวจสอบตามรายการรังวัดเดิมแล้วปรากฏว่า หลักเขตเก่าหมายเลข ๙ก-๗๑๐๘, ๕ก-๖๒๐๑, ๕ก-๖๓๒๙, ๕ก-๖๑๒๗, ๕ก-๗๘๗๓, ๕ก-๑๗๑๑ สูญหาย ได้ปักหลักไม้แทนแล้ว และได้ขึ้นรูปแผนที่มาตรา ๑/๑๐๐๐, ๑/๒๐๐๐ โดยในการรังวัดเมื่อวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๖ นายนันยะรุณ นายช่างโยธาเทศบาลตำบลป่าคลอกได้ให้ถ้อยคำในการรังวัดสอบเขตทางสาธารณประโยชน์ดังกล่าวว่า ตามที่นายกองค์การบริหารส่วนตำบลป่าคลอกขอความอนุเคราะห์รังวัดตรวจสอบแนวเขตทางสาธารณประโยชน์ตามหนังสือ ที่ ภก ๗๒๒๐๓/๗๒๑ ลงวันที่ ๑๘ เมษายน ๒๕๕๕ นั้น ในวันที่ข้าฯ ในฐานะนายช่างโยธาเทศบาลตำบลป่าคลอกได้มาร่วมนำทำการรังวัดตรวจสอบแนวเขตทางสาธารณประโยชน์แล้ว เมื่อข้าฯ นำทำการรังวัดปรากฏว่า หลักเขตที่ดินเก่าสูญหายไป ๖ หลัก ได้ปักหลักไม้แทนแล้ว และนำหลักไม้ปักแนวเขตทางสาธารณประโยชน์ ๘ หลัก ซึ่งข้าฯ ได้ทำการรังวัดให้ถูกต้องตามความประสงค์แล้ว หากการนำรังวัดเกิดความผิดพลาดเสียหายไม่ว่ากรณีใดๆ ข้าฯ ขอรับผิดชอบเองทั้งสิ้น และปรากฏบันทึกถ้อยคำ (ข้างเคียงไม่มารับรองเขต)

/ลงวันที่...

ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๖ โดยเจ้าหน้าที่รังวัดได้บันทึกถ้อยคำนายนิษะรุณ นายช่างโยธา เทศบาลตำบลป่าคอกกว่า ตามคำขอฉบับที่ ภก ๗๒๒๐๓/๗๒๑ ลงวันที่ ๑๘ เมษายน ๒๕๕๕ ซึ่งข้าฯ ได้ขอรังวัดตรวจสอบเขตแนวเขตทางสาธารณประโยชน์ และพนักงานเจ้าหน้าที่ได้ส่งหนังสือเรื่องราวการระวางชี้แนวเขตและลงชื่อรับรองเขตที่ดินโดยส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับ ปรากฏว่าในวันทำการรังวัด เจ้าของที่ดินแปลงข้างเคียงเลขที่ดิน ๒ เลขที่ดิน ๑๗ ที่มีการครอบครอง นางอุษณีย์ ส่อเจริญ เลขที่ดิน ๑๑ นางนันทน์ภัส อนุกุลไพบุลย์ ที่มีการครอบครองนายอาหาร พันธุ์ทิพย์ ทางหลวงชนบท (สายบ้านบางโรง – บ้านอ่าวปอ) ไม่มาระวางแนวเขต ส่วนเลขที่ดิน ๓, ๔, ๕, ๖ นายสาโรจน์ ส่อเจริญ มาระวางแนวเขตแล้ว แต่ไม่ลงนามรับรองเขต และนายประจิด ครอบรู้ ผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๙ ตำบลป่าคอก ได้ให้ถ้อยคำต่อเจ้าหน้าที่ผู้ทำการรังวัดเมื่อวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๖ ไว้ ดังนี้ ตามที่นายกองค์การบริหารส่วนตำบลป่าคอกขอความอนุเคราะห์รังวัด ตรวจสอบแนวเขตทางสาธารณประโยชน์ตามหนังสือ ที่ ภก ๗๒๒๐๓/๗๒๑ ลงวันที่ ๑๔ เมษายน ๒๕๕๕ นั้น ในวันนี้อ่างฯ ได้มาทำการรังวัดตรวจสอบแนวเขตทางสาธารณประโยชน์ในที่ดินแปลงดังกล่าวตามแปลงเครื่องหมายข้างบนนี้แล้ว ปรากฏว่าข้าฯ ได้ร่วมตรวจสอบแนวเขตด้วย ซึ่งแนวเขตทางสาธารณประโยชน์มีความกว้างประมาณ ๔ เมตร พนักงานเจ้าหน้าที่ได้ทำการรังวัดให้ถูกต้อง ข้าฯ ในฐานะผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๙ ตำบลป่าคอก อำเภอกลาง จังหวัดภูเก็ต ขอยืนยันว่าได้นำทำการรังวัดถูกต้องแล้ว ดังนั้น การดำเนินการรังวัดตามข้อ ๓ นี้ วิธีการรังวัด ปรากฏตามบันทึกข้อความรายงานการรังวัด ลงวันที่ ๒๖ สิงหาคม ๒๕๕๖ ว่า “...การรังวัดครั้งนี้ได้นำรายการรังวัดที่ดินแปลงข้างเคียงไปประกอบในการรังวัด ซึ่งเป็นแผนที่ชั้นหนึ่ง ระบบ ยู ที เอ็ม งานเดินสำรวจปี พ.ศ. ๒๕๔๔...” อันเป็นการแสดงให้เห็นว่า พื้นที่ทำการรังวัดสอบเขตทางสาธารณประโยชน์นั้นเป็นพื้นที่ที่มีระวางแผนที่สำหรับออกโฉนดที่ดินแล้ว การรังวัดจึงเป็นกรณีที่ต้องดำเนินการตามข้อ ๑ ของคำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ ๑๕๘/๒๕๐๑ ลงวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๐๑ โดยเจ้าหน้าที่รังวัดจะต้องใช้ระวางแผนที่หรือหลักฐานการแผนที่เป็นหลักในการรังวัด ตรวจสอบ ทั้งนี้ ได้ปรากฏในรายงานการรังวัดว่า “...หลักเขตที่ดินของที่ดินแปลงข้างเคียงนั้น หลักเขตที่ดินเก่าสูญหายไป ๖ หลัก ได้แก่ หลักหมายเลข ๙ก-๗๑๐๘, ๕ก-๖๒๐๑, ๕ก-๖๓๒๙, ๕ก-๖๑๒๗, ๕ก-๗๘๗๓, ๕ก-๑๗๑๑...” ซึ่งเป็นการแสดงให้เห็นว่า ในการทำการรังวัดนั้น เจ้าหน้าที่รังวัดได้ปฏิบัติตามคำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ ๑๕๘/๒๕๐๑ ลงวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๐๑ ข้อ ๑ แล้ว ๔. สำนักงานที่ดินจังหวัดภูเก็ต สาขากลางได้มีหนังสือ ที่ ภก ๐๐๒๐.๐๑(๓)/๑๑๕๒๓ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๖ แจ้งผลการรังวัดสอบเขตทางสาธารณประโยชน์บริเวณบ้านชุมแพะ หมู่ที่ ๙ ตำบลป่าคอก โดยส่งรูปแผนที่แนวเขตทางสาธารณประโยชน์ที่ทำการรังวัดให้เทศบาลตำบลป่าคอกทราบ ซึ่งเป็นไปตามหนังสือกรมที่ดิน ที่ มท ๐๖๐๖/ว ๓๐๗๔๓ ลงวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๓๙ เมื่อดำเนินการเสร็จแล้วจะต้องแจ้งผลการรังวัดให้ผู้มีหน้าที่ดูแลรักษา ทราบเพื่อดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ต่อไป ๕. การรังวัดสอบเขตทางสาธารณประโยชน์

/เมื่อวันที่...

เมื่อวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๖ เป็นการรังวัดโดยใช้ระวางแผนที่สำหรับการออกโฉนดที่ดิน มาประกอบการรังวัดตามคำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ ๑๕๘/๒๕๐๑ ลงวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๐๑ เป็นการรังวัดเป็นไปตามระเบียบ คำสั่ง และหนังสือเวียนของกรมที่ดินแล้ว ดังนั้น แผนที่ที่จัดสร้างขึ้นตามผลการรังวัดมีความชัดเจนเพียงพอที่จะใช้ดำเนินคดีกับผู้บุกรุกทางสาธารณประโยชน์ได้ แต่อย่างไรก็ดี ในเรื่องราวการรังวัดสอบเขตทางสาธารณประโยชน์ดังกล่าว เจ้าหน้าที่รังวัดได้รายงานว่ามีผู้ใดคัดค้านการรังวัด จึงไม่มีแผนที่พิพาทการบุกรุกทางสาธารณประโยชน์ แต่อย่างใด และการรังวัดสอบเขตที่ดินบริเวณที่พิพาทเมื่อวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๖ ตามหนังสือสำนักงานที่ดินจังหวัดภูเก็ต สาขาถลางได้ดำเนินการถูกต้องและถือปฏิบัติตามระเบียบกรมที่ดินว่าด้วยการรังวัดสอบเขต แบ่งแยก และรวมโฉนดที่ดิน พ.ศ. ๒๕๒๗ หมวด ๑ ข้อ ๕ กับคำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ ๑๕๘/๒๕๐๑ เรื่อง ระเบียบปฏิบัติในการรังวัดทำแผนที่และการระวางแนวเขตที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินสำหรับพลเมืองใช้ประโยชน์ร่วมกันซึ่งเกิดขึ้นโดยสภาพ ลงวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๐๑ ซึ่งบังคับใช้อยู่ในขณะทำการรังวัดแล้ว

ส่วนสาเหตุที่เทศบาลตำบลป่าคลอกได้ยื่นคำขอรังวัดทางสาธารณประโยชน์ บริเวณบ้านชุมแพะ หมู่ที่ ๙ ตำบลป่าคลอก อีกสองครั้ง คือ เมื่อวันที่ ๒ กรกฎาคม ๒๕๕๘ และเมื่อวันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๖๑ จากการตรวจสอบปรากฏว่า ๑. การนัดรังวัดในวันที่ ๒ กรกฎาคม ๒๕๕๘ นั้น (คำขอที่ ๑๓๙๑๓/๕๘ ลงวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๕๘) เกิดขึ้นเนื่องจากเทศบาลตำบลป่าคลอกได้มีหนังสือ ที่ ภก ๕๓๑๐๑/๔๐๐ ลงวันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ ขอให้สำนักงานที่ดินจังหวัดภูเก็ต สาขาถลางทำการรังวัดตรวจสอบใหม่ โดยอ้างว่าเทศบาลตำบลป่าคลอกได้รับแจ้งจากศูนย์ดำรงธรรมอำเภอถลางให้ดำเนินการตรวจสอบข้อเท็จจริง เนื่องจากมีบุคคลอ้างว่าได้รับความเดือดร้อนจากการมีผู้ปลูกสับประรดบนทางสาธารณประโยชน์ ทำให้ไม่สามารถเข้าออกในที่ดินได้ ในเบื้องต้นเทศบาลตำบลป่าคลอกได้เข้าตรวจสอบพื้นที่แล้ว พบว่าเป็นพื้นที่บริเวณบ้านชุมแพะ หมู่ที่ ๙ ตำบลป่าคลอก ซึ่งเป็นพื้นที่แปลงเดียวกันกับที่เคยมีการร้องเรียน ปัจจุบันมีการปลูกสับประรดในพื้นที่ และพบอีกว่าจากเดิมที่เคยทำการรังวัดแนวเขตได้ถูกทำลายไปแล้วบางส่วน แต่ทั้งนี้ในวันที่ ๒ กรกฎาคม ๒๕๕๘ ซึ่งเป็นวันนัดรังวัดนั้น ผู้ฟ้องคดีได้ขอทำการรังวัด โดยแจ้งเจ้าหน้าที่รังวัดว่า ผู้ขอและเจ้าของที่ดินข้างเคียงไม่สามารถนำซีดีทั้งสองฝ่าย ปรากฏรายละเอียดตามบันทึกถ้อยคำ ลงวันที่ ๒ กรกฎาคม ๒๕๕๘ และต่อมาเทศบาลตำบลป่าคลอกได้มีหนังสือสอบถามความคืบหน้าในการตรวจสอบแนวเขตทางสาธารณประโยชน์ดังกล่าวข้างต้น ต่อสำนักงานที่ดินจังหวัดภูเก็ต สาขาถลาง ตามหนังสือ ที่ ภก ๕๓๑๐๑/๒๒๘๐ ลงวันที่ ๒๒ ตุลาคม ๒๕๕๘ และสำนักงานที่ดินจังหวัดภูเก็ต สาขาถลางได้มีหนังสือ ที่ ภก ๐๐๒๐.๐๑(๓)/๑๓๑๔๒ ลงวันที่ ๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๘ แจ้งเหตุขัดข้องในการรังวัดเมื่อวันที่ ๒ กรกฎาคม ๒๕๕๘ ให้เทศบาลตำบลป่าคลอกทราบแล้ว ๒. การนัดรังวัดในวันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๖๑ (คำขอที่ ๑๗๘๖๙/๖๑ ลงวันที่ ๒๒ มิถุนายน ๒๕๖๑) เกิดขึ้นเนื่องจากเทศบาลตำบลป่าคลอก

/ได้มี...

ได้มีหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ ภก ๕๓๐๑๐/๓๑๗๗ ลงวันที่ ๒๒ มิถุนายน ๒๕๖๑ ขอให้สำนักงานที่ดินจังหวัดภูเก็ต สาขากลาง ดำเนินการรังวัดตรวจสอบแนวเขตทางสาธารณประโยชน์ เนื่องจากได้รับการร้องเรียนว่า มีการทำสวนยางพารารุกล้ำเข้าไปในเขตทางสาธารณประโยชน์ เหตุเกิดทางสาธารณประโยชน์บริเวณบ้านชุมแพะ หมู่ที่ ๙ ตำบลป่าคลอก โดยทางเทศบาลตำบลป่าคลอก ได้ตรวจสอบพื้นที่ดังกล่าวในเบื้องต้นพบว่า ไม่ปรากฏแนวเขตทางสาธารณประโยชน์ที่แท้จริง ทำให้เทศบาลตำบลป่าคลอกไม่สามารถบำรุงรักษาทางสาธารณประโยชน์ได้ โดยเจ้าหน้าที่ได้ทำการรังวัดตามคำขอเมื่อวันที่ ๖ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๖๑ และปรากฏหลักฐานการลงลายมือชื่อของผู้ฟ้องคดีที่ได้รับแผนที่ผลการรังวัด (ร.ว. ๙) ไปจากเจ้าหน้าที่รังวัดแล้วเมื่อวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๖๑ ๔. เนื่องจากระเบียบกรมที่ดิน คำสั่ง และหนังสือเวียนเกี่ยวกับการรังวัดสอบเขตทางสาธารณประโยชน์ที่บังคับใช้อยู่ในขณะทำการรังวัดเมื่อวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๖ วันที่ ๒ กรกฎาคม ๒๕๕๘ และวันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๖๑ ในปัจจุบันยังคงเป็นระเบียบกรมที่ดิน คำสั่ง และหนังสือเวียนเดียวกัน ในการนี้สำนักงานที่ดินจังหวัดภูเก็ต สาขากลาง ได้สำเนาเอกสารดังกล่าวข้างต้นส่งมาพร้อมแล้ว

ศาลเห็นว่าข้อเท็จจริงที่ได้จากคู่กรณีในชั้นทำคำให้การเพียงพอที่จะพิพากษาหรือมีคำสั่งชี้ขาดได้โดยไม่ต้องดำเนินการแสวงหาข้อเท็จจริงจนครบทุกขั้นตอนตามที่กำหนดไว้ในระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓

ศาลออกนั่งพิจารณาคดีครั้งแรกเมื่อวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๖ โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของตุลาการเจ้าของสำนวน พิจารณาคำแถลงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามหนังสือสำนักงาน ป.ป.ช. ด่วนที่สุด ที่ ปช ๐๐๒๙/๐๗๘๐ ลงวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๖ และคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์เป็นหนังสือของตุลาการผู้แถลงคดี

ศาลได้ตรวจพิจารณาพยานหลักฐานในคำฟ้อง คำให้การ และพยานหลักฐานอื่นจากการแสวงหาข้อเท็จจริงของศาลแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ขณะผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งนายกเทศมนตรีตำบลป่าคลอก ตำบลป่าคลอก อำเภอถลาง จังหวัดภูเก็ต ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีมติวินิจฉัยชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดีในการประชุมครั้งที่ ๑๐๘/๒๕๖๔ เมื่อวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๖๔ โดยเห็นชอบตามความเห็นของคณะผู้ไต่สวนเบื้องต้นว่า เมื่อผู้ฟ้องคดีได้ทราบผลการตรวจสอบแนวเขตทางสาธารณประโยชน์ในพื้นที่บ้านชุมแพะ หมู่ที่ ๙ ตามหนังสือสำนักงานที่ดินจังหวัดภูเก็ต สาขากลาง ที่ ภก ๐๐๒๐.๐๑(๓)/๑๑๕๒๓ ลงวันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๕๖ เรื่อง ขอให้ตรวจสอบแนวเขตทางสาธารณประโยชน์ เมื่อวันที่ ๑๖ กันยายน ๒๕๕๖ ว่า แนวเขตทางสาธารณประโยชน์ในพื้นที่บ้านชุมแพะ หมู่ที่ ๙ มีขนาดความกว้าง ๔ เมตรตลอดทางแล้ว ผู้ฟ้องคดีก็ได้แจ้งความดำเนินคดีกับผู้บุกรุกทางสาธารณประโยชน์แต่อย่างใด การกระทำของผู้ฟ้องคดีจึงมีมูลความผิดฐานปฏิบัติหน้าที่ฝ่าฝืนต่อความสงบเรียบร้อยหรือสวัสดิภาพของประชาชน ละเลยไม่ปฏิบัติตามหรือปฏิบัติไม่ชอบด้วยอำนาจหน้าที่ หรือมีความประพฤติในทางจะนำมา

/ซึ่งความเสื่อมเสีย...

ซึ่งความเสียหายแก่ศักดิ์ตำแหน่ง หรือแก่เทศบาล หรือแก่ราชการ ตามมาตรา ๗๓ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ และที่แก้ไขเพิ่มเติม และมีมูลความผิดทางอาญา ฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติ หรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต ตามมาตรา ๑๕๗ แห่งประมวลกฎหมายอาญา โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ส่งสำนวนการไต่สวนและเอกสารหลักฐานพร้อมความเห็นไปยังรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ตามหนังสือสำนักงาน ป.ป.ช. ลับ ที่ ปช ๐๑.๐๑(ภก)/๐๖๖๑ ลงวันที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๖๔ เพื่อส่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดำเนินการถอดถอนผู้ฟ้องคดีออกจากตำแหน่งตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๙๑ (๒) มาตรา ๙๘ วรรคหนึ่ง และวรรคสี่ แล้วแต่กรณี ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงได้มีคำสั่งจังหวัดภูเก็ต ที่ ๓๔๗๗/๒๕๖๕ ลงวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๖๕ ให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งนายกเทศมนตรีตำบลป่าคลอก อำเภอถลาง จังหวัดภูเก็ต ตามมาตรา ๗๓/๑ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๑๔) พ.ศ. ๒๕๖๒ ซึ่งผู้ฟ้องคดีเห็นว่าคำสั่งดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากกรณีกล่าวหาผู้ฟ้องคดีต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่า ไม่ดำเนินการกับนายสาโรจน์ ส่อเจริญ ที่บุกรุกทางสาธารณประโยชน์ บริเวณบ้านชุมพะาะ หมู่ที่ ๙ ตำบลป่าคลอก อำเภอถลาง จังหวัดภูเก็ต อันเป็นการกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการจนเป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีต้องพ้นจากตำแหน่งนายกเทศมนตรีตำบลป่าคลอก นั้น เกิดจากข้อโต้แย้งเกี่ยวกับสิทธิในที่ดินระหว่างเอกชนกับเอกชน คือ นายอาหาร พันธุ์ทิพย์ (บิดา) นายคำรณ พันธุ์ทิพย์ (บุตรของนายอาหาร) และนายสมศักดิ์ พันธุ์ทิพย์ (บุตรของนายอาหาร) ฝ่ายหนึ่ง กับนางอุษณีย์ ส่อเจริญ (มารดา) และนายสาโรจน์ ส่อเจริญ (บุตรของนางอุษณีย์) อีกฝ่ายหนึ่ง ซึ่งเกิดขึ้นตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๔ เมื่อนายสาโรจน์และนางอุษณีย์ได้ซื้อที่ดินตามหลักฐานแจ้งการครอบครองที่ดิน (ส.ค. ๑) บริเวณหมู่ที่ ๙ บ้านอ่าวกุ่ม ตำบลป่าคลอก อำเภอถลาง จังหวัดภูเก็ต ที่อยู่ติดกับทางสาธารณประโยชน์และติดกับที่ดินของนายอาหารเพียงรายเดียวที่ไม่ได้ขายให้แก่นายสาโรจน์และนางอุษณีย์ เมื่อสภาพของที่ดินทั้งสองฝ่ายอยู่ติดกันและติดกับทางสาธารณประโยชน์ด้วย จึงเกิดข้อโต้แย้งเกี่ยวกับสิทธิในที่ดินระหว่างรัฐกับเอกชนในประเด็นสำคัญที่ว่า ทางสาธารณประโยชน์ที่พิพาทมีความกว้าง ๔ เมตร หรือกว้าง ๒ เมตร ในปี พ.ศ. ๒๕๕๔ นายคำรณ (บุตรของนายอาหาร) ได้มีหนังสือร้องเรียนไปยังนายกองค์การบริหารส่วนตำบลป่าคลอก (นายอติพงษ์ คงนาม) ในขณะนั้นว่า นายสาโรจน์และนางอุษณีย์ได้เข้าทำสวนยางพาราและปลูกสับปะรดบุกรุกแนวเขตทางสาธารณประโยชน์ที่พิพาท บริเวณบ้านชุมพะาะ หมู่ที่ ๙ ตำบลป่าคลอก อำเภอถลาง จังหวัดภูเก็ต ทำให้นายอาหาร นายคำรณ และนายสมศักดิ์ได้รับความเดือดร้อนที่ไม่สามารถสัญจรเข้า-ออกที่ดินของตนได้ นายกองค์การบริหารส่วนตำบลป่าคลอก (นายอติพงษ์) ในขณะนั้น ได้มีหนังสือที่ ภก ๗๒๒๐๓/๑๒๑๑ ลงวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๕๔ แจ้งให้สำนักงานที่ดินจังหวัดภูเก็ต สาขาถลาง ดำเนินการรังวัดสอบแนวเขตที่ดินบริเวณพิพาท และเจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดภูเก็ต สาขาถลาง

ได้มี...

ได้มีหนังสือ ที่ ภก ๐๐๑๙.๐๑(๓)/๙๖๗๕ ลงวันที่ ๘ กันยายน ๒๕๕๔ แจ้งว่า เมื่อได้คำนวณค่าใช้จ่ายในการรังวัดแล้วจะแจ้งให้องค์การบริหารส่วนตำบลป่าคอกทราบและนำเงินมาชำระค่าใช้จ่ายในการรังวัด พร้อมกับกำหนดนัดผู้ที่เกี่ยวข้องทำการรังวัดตามขั้นตอนต่อไป ต่อมา นายเฉด พันธุ์ทิพย์ ผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๙ ได้มีหนังสือ ลงวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ รายงานการบุกรุกที่ดินทางสาธารณประโยชน์ที่พิพาทต่อนายอำเภอกลาง และนายอำเภอกลางได้มีหนังสืออำเภอกลาง ที่ ภก ๐๒๑๗/๕๗๕ ลงวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ แจ้งนายกองค์การบริหารส่วนตำบลป่าคอก (นายอธิพงษ์) ในขณะนั้น ให้เร่งรัดแก้ไขปัญหาตามอำนาจหน้าที่ต่อไป และนายกองค์การบริหารส่วนตำบลป่าคอก (นายอธิพงษ์) ในขณะนั้น ได้มีหนังสือ ที่ ภก ๗๒๒๐๓/๗๒๑ ลงวันที่ ๑๘ เมษายน ๒๕๕๕ รายงานต่อนายอำเภอกลางว่า อยู่ในระหว่างการให้สำนักงานดินจังหวัดภูเก็ต สาขากลาง ดำเนินการรังวัดตรวจสอบเขตที่ดินบริเวณพิพาท พร้อมทั้งส่งสำเนาหนังสือสำนักงานที่ดินจังหวัดภูเก็ต สาขากลาง ดังกล่าวให้นายอำเภอกลางทราบด้วย โดยนายอำเภอกลางได้มีหนังสืออำเภอกลาง ที่ ภก ๐๒๑๗/๑๔๔๐ ลงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๕ แจ้งให้นายเฉด ผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๙ ทราบ ต่อมา นายสมศักดิ์ ได้มีหนังสือ ลงวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๕ ร้องเรียนเรื่องเดียวกันนี้ต่อสำนักงาน ป.ป.ท. หลังจากนั้น เมื่อผู้ฟ้องคดีได้รับการเลือกตั้งให้ดำรงตำแหน่งนายกเทศมนตรีตำบลป่าคอก สมัยแรก ซึ่งมีวาระการดำรงตำแหน่ง ๔ ปี ระหว่างวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๕๕ ถึงวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๕๙ จึงได้มีหนังสือเทศบาลตำบลป่าคอก ที่ ภก ๕๓๑๐๓/๐๒๑๙ ลงวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ แจ้งเจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดภูเก็ต สาขากลาง ว่า ได้มอบหมายให้นายนันยะรุณ ยะดี ตำแหน่งช่างโยธา ระดับ ๕ สังกัดกองช่าง เป็นผู้รับผิดชอบในการรังวัดตรวจสอบแนวเขตทางสาธารณประโยชน์ที่พิพาท โดยเจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดภูเก็ต สาขากลางได้มีหนังสือ ที่ ภก ๐๐๒๐.๐๑(๓)/๖๙๖๕ ลงวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๖ แจ้งค่าใช้จ่ายในการรังวัดตรวจสอบแนวเขตทางสาธารณประโยชน์ที่พิพาท เป็นเงิน ๙,๒๔๐ บาท และเมื่อผู้ฟ้องคดีอนุมัติชำระค่าใช้จ่ายในการรังวัดดังกล่าวแล้ว จึงได้นัดทำการรังวัดในวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๖ จากนั้นเจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดภูเก็ต สาขากลางได้มีหนังสือ ที่ ภก ๐๐๒๐.๐๑(๓)/๑๑๕๒๓ ลงวันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๕๖ ส่งรูปแผนที่แนวเขตทางสาธารณประโยชน์ตามที่ได้มีการออกไปรังวัดข้างต้น ต่อมา นายอำเภอกลางได้มีหนังสืออำเภอกลาง ที่ ภก ๐๑๒๑๘/๓๐๐๖ ลงวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๕๗ แจ้งเรื่องร้องเรียนของนายสมศักดิ์ให้ผู้ฟ้องคดีดำเนินการอีกครั้ง ผู้ฟ้องคดีจึงได้มีคำสั่งเทศบาลตำบลป่าคอก ที่ ๑๑๐๗/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ แต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อตรวจสอบข้อเท็จจริงและนัดประชุมคณะกรรมการตามคำสั่งดังกล่าวในวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ โดยมีนายคำณ พันธุ์ทิพย์ นายสมศักดิ์ พันธุ์ทิพย์ นายเฉด พันธุ์ทิพย์ และนายสมาน พันธุ์ทิพย์ เข้าร่วมประชุมครั้งนี้ด้วย และผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือเทศบาลตำบลป่าคอก ที่ ภก ๕๓๑๐๑/๓๘๙๖ ลงวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๕๗ ถึงเจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดภูเก็ต สาขากลาง เพื่อสอบถามความคืบหน้าในการตรวจสอบแนวเขตทางสาธารณประโยชน์ที่พิพาทอีกครั้งหนึ่ง

/พร้อมทั้ง...

พร้อมทั้งได้มีหนังสือเทศบาลตำบลปากคลอง ที่ ภก ๕๓๑๐๑/๓๘๘๗ ลงวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๕๗ รายงานนายอำเภอกลางว่า เรื่องร้องเรียนข้างต้นเป็นกรณีพิพาทบริเวณที่ดินแปลงเดียวกันกับที่ นายสมศักดิ์เคียร้องเรียน แต่แนวเขตเดิมที่เคยรังวัดไว้ได้ถูกทำลายไปแล้วบางส่วน โดยจะได้แจ้ง สำนักงานที่ดินจังหวัดภูเก็ต สาขากลางดำเนินการรังวัดตรวจสอบแนวเขตทางสาธารณประโยชน์ อีกครั้งหนึ่ง โดยผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือเทศบาลตำบลปากคลอง ที่ ภก ๕๓๑๐๑/๔๒๐ ลงวันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ แจ้งเจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดภูเก็ต สาขากลาง ว่า แนวเขตที่ดินสาธารณประโยชน์ ที่พิพาทที่ได้มีการตรวจสอบระวางชี้แนวเขตไปเมื่อวันที่ ๔ กันยายน ๒๕๕๗ และอยู่ระหว่างรอการ แจ้งผลจากสำนักงานที่ดินจังหวัดภูเก็ต สาขากลาง นั้น ขอให้มีการตรวจสอบระวางชี้แนวเขตใหม่ อีกครั้งหนึ่งเพื่อประกอบการรายงานต่อศูนย์ดำรงธรรมอำเภอกลางต่อไป โดยเจ้าพนักงานที่ดิน จังหวัดภูเก็ต สาขากลางได้มีหนังสือ ที่ ภก ๐๐๒๐.๐๑(๒)/๒๒๒๐ ลงวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีมาชำระเงินค่ารังวัด จำนวน ๙,๒๔๐ บาท และกำหนดนัดวันทำการรังวัด ต่อไป หลังจากนั้น ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือเทศบาลตำบลปากคลอง ที่ ภก ๕๓๑๐๑/๒๒๘๐ ลงวันที่ ๒๒ ตุลาคม ๒๕๕๘ แจ้งเจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดภูเก็ต สาขากลาง เพื่อขอทราบความคืบหน้า ผลการรังวัดตามใบนัดรังวัดตามคำขอฉบับที่ ๑๓๙๑๓/๕๘ ลงวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๕๘ ซึ่งกำหนดนัดทำการรังวัดแนวเขตที่ดินสาธารณประโยชน์ที่พิพาทไปแล้วเมื่อวันที่ ๒ กรกฎาคม ๒๕๕๘ แต่เจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดภูเก็ต สาขากลางได้มีหนังสือ ที่ ภก ๐๐๒๐.๐๑(๓)/๑๓๑๔๒ ลงวันที่ ๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๘ แจ้งผู้ฟ้องคดีว่า ในวันนัดทำการรังวัดดังกล่าวผู้ที่เกี่ยวข้อง ไม่สามารถนำชี้แนวเขตได้ จึงทำการรังวัดไม่ได้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือสำนักงาน ป.ป.ช. ประจำจังหวัดภูเก็ต ด่วน ที่ ปช ๐๐๓๔(ภก)/๐๒๓๑ ลงวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๕๙ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดี ชี้แจงข้อเท็จจริงและส่งเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับเรื่องดังกล่าว และผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือ เทศบาลตำบลปากคลอง ที่ ภก ๕๓๑๐๑/๙๘๙ ลงวันที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๕๙ ชี้แจงข้อเท็จจริง และส่งเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้องให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แล้ว ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือ สำนักงาน ป.ป.ช. ประจำจังหวัดภูเก็ต ที่ ปช ๐๐๓๔(ภก)/๐๓๘๘ ลงวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๙ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีชี้แจงข้อเท็จจริงและส่งเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้องอีกครั้งหนึ่ง และผู้ฟ้องคดี ได้มีหนังสือเทศบาลตำบลปากคลอง ที่ ภก ๕๓๑๐๑/๑๖๙๔ ลงวันที่ ๒๓ สิงหาคม ๒๕๕๙ ชี้แจง ข้อเท็จจริงว่า เจ้าของที่ดินสองฝ่ายต่างก็ได้แย่งแนวเขตทางสาธารณประโยชน์ที่พิพาทว่า มีขนาดกว้าง ๔ เมตร หรือกว้าง ๒ เมตร จึงยังชี้แนวเขตที่ชัดเจนไม่ได้ และในวันที่ ๒๓ สิงหาคม ๒๕๕๙ ผู้ฟ้องคดีได้แจ้งต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรกลางไว้เป็นหลักฐานว่า “ส่วนทางทิศ ตะวันออกติดที่ดินครอบครองของนางอุษณีย์ ส่อเจริญ ซึ่งเชื่อได้ว่าเป็นที่ดินมีการรุกล้ำเข้ามา ในทางสาธารณประโยชน์ดังกล่าว จึงมาแจ้งความต่อพนักงานสอบสวนไว้เป็นหลักฐานก่อนและ ดำเนินการแจ้งเจ้าหน้าที่ที่ดินรังวัดตรวจสอบแนวเขตอีกครั้งหนึ่ง หากพบว่ามีมีการรุกล้ำเข้ามา ในทางสาธารณณะจะมาร้องทุกข์ดำเนินคดีกับผู้กระทำผิดตามกฎหมายต่อไป” และผู้ฟ้องคดีได้มี

หนังสือเทศบาลตำบลป่าคลอก ที่ ภก ๕๓๑๐๑/๑๗๔๓ ลงวันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๕๙
 ชี้แจงข้อเท็จจริงเพิ่มเติมให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทราบอีกครั้งหนึ่ง หลังจากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
 ในการประชุมครั้งที่ ๘๙๔-๖๕/๒๕๖๐ เมื่อวันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๖๐ มีมติแต่งตั้งคณะกรรมการ
 ไต่สวน และได้มีคำสั่งคณะกรรมการ ป.ป.ช. ที่ ๕๖๖/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๒๔ พฤษภาคม ๒๕๖๑
 แต่งตั้งคณะกรรมการไต่สวนเรื่องที่ถูกฟ้องคดีถูกกล่าวหาว่า ละเลยไม่ปฏิบัติตามอำนาจ
 หน้าที่หรือปฏิบัติการไม่ชอบด้วยอำนาจหน้าที่ กรณีผู้ฟ้องคดีไม่ดำเนินการกับนายสาโรจน์ ส่อเจริญ
 ที่บุกรุกทางสาธารณประโยชน์บริเวณบ้านชุมแพะ หมู่ที่ ๙ ตำบลป่าคลอก อำเภอถลาง จังหวัดภูเก็ต
 ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือเทศบาลตำบลป่าคลอก ด่วนที่สุด ที่ ภก ๕๓๑๐๑/๓๑๗๗ ลงวันที่ ๒๒
 มิถุนายน ๒๕๖๑ แจ้งเจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดภูเก็ต สาขากลางให้ดำเนินการรังวัดตรวจสอบ
 แนวเขตทางสาธารณประโยชน์ และยื่นคำขอใบนัดรังวัดตามคำขอฉบับที่ ๑๗๘๖๙/๖๑ ลงวันที่
 ๒๒ มิถุนายน ๒๕๖๑ พร้อมทั้งชำระค่าใช้จ่ายดังกล่าวในวันเดียวกัน เป็นเงิน ๖,๗๖๐ บาท
 โดยกำหนดนัดรังวัดตรวจสอบในวันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๖๑ และผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือเทศบาล
 ตำบลป่าคลอก ที่ ภก ๕๓๑๐๑/๓๒๐๐ ลงวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๖๑ มอบอำนาจให้นายวิชารุฒิ
 หัวเพชร ตำแหน่งนิติกรปฏิบัติการ แจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรถลาง
 เพื่อดำเนินการติดตามนำตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษตามกฎหมายต่อไป จากนั้นผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือ
 เทศบาลตำบลป่าคลอก ที่ ภก ๕๓๑๐๑/๓๔๓๐ ลงวันที่ ๑๗ กรกฎาคม ๒๕๖๑ รายงาน
 ต่อนายอำเภอถลางว่า เมื่อวันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๖๑ นายช่างรังวัดของสำนักงานที่ดินจังหวัดภูเก็ต
 สาขากลาง พร้อมเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องได้ร่วมกันรังวัดตรวจสอบแนวเขตทางสาธารณประโยชน์
 ที่พิพาทและติดตั้งเสาคอนกรีตเพื่อแสดงแนวเขตทางสาธารณประโยชน์ที่พิพาทแล้ว ขณะนี้อยู่ในระหว่าง
 การเขียนรูปแผนที่โดยนายช่างรังวัดของสำนักงานที่ดินจังหวัดภูเก็ต สาขากลาง และได้มีหนังสือ
 เทศบาลตำบลป่าคลอก ที่ ๕๓๑๐๑/๓๘๓๗ ลงวันที่ ๑๗ สิงหาคม ๒๕๖๑ ส่งเอกสารเพิ่มเติม
 ให้ผู้กำกับการสถานีตำรวจภูธรถลาง ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือเทศบาลตำบลป่าคลอก ที่ ภก
 ๕๓๑๐๑/๓๘๘๑, ๓๘๘๒ ลงวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๖๑ แจ้งให้นายสาโรจน์ ส่อเจริญ และนางอุษณีย์
 ส่อเจริญ รื้อถอนต้นยางพาราและสิ่งปลูกปักใดๆ ให้พ้นจากที่ดินอันเป็นทางสาธารณประโยชน์
 ให้แล้วเสร็จภายในกำหนด ๓๐ วัน และได้มีหนังสือเทศบาลตำบลป่าคลอก ที่ ภก ๕๓๑๐๑/๔๓๘๑
 ลงวันที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๖๑ แจ้งให้นายสาโรจน์ ส่อเจริญ ดำเนินการรื้อถอนต้นยางพาราและ
 สิ่งปลูกปักใดๆ ให้พ้นจากที่ดินอันเป็นทางสาธารณประโยชน์ให้แล้วเสร็จภายในกำหนด ๓๐ วัน
 อีกครั้งหนึ่ง ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือเทศบาลตำบลป่าคลอก ด่วนมาก ที่ ภก ๕๓๑๐๑/๔๘๒๙
 ลงวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๖๑ ส่งพยานหลักฐานข้างต้นเพื่อประกอบสำนวนการสอบสวนให้
 ผู้กำกับการสถานีตำรวจภูธรถลางเพิ่มเติมอีกครั้งหนึ่ง และผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือเทศบาลตำบลป่าคลอก
 ที่ ภก ๕๓๑๐๑/๔๘๘๗ ลงวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๖๑ รายงานต่อนายอำเภอถลางว่า ผู้ฟ้องคดีได้รับ
 แจ้งผลการรังวัดสอบเขตและแผนที่การรังวัดตรวจสอบทางสาธารณประโยชน์ที่พิพาทจาก

/สำนักงานที่ดิน...

สำนักงานที่ดินจังหวัดภูเก็ต สาขาถลาง พร้อมทั้งได้แจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนสถานี ตำรวจภูธรถลาง โดยมีร้อยตำรวจโท โสภณัฐ นายาว รอง สว. (สอบสวน) รับคำร้องทุกข์ไว้ตาม คดีอาญาที่ ๑๐๔๖/๖๑ แล้ว หลังจากนั้น ผู้กำกับสถานีตำรวจภูธรถลางได้มีหนังสือ ที่ ตช ๐๐๒๓(ภก).๗/๒๕๘๔ ลงวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๖๓ ถึงพนักงานอัยการจังหวัดภูเก็ตว่า พนักงานอัยการศาลแขวงภูเก็ตได้มีหนังสือ ที่ อส ๐๐๔๒(ภก)/๗๐๕๗ ลงวันที่ ๒๖ ธันวาคม ๒๕๖๑ ให้พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรถลางแจ้งข้อกล่าวหาเพิ่มเติมแก่ผู้ต้องหารายนายสาโรจน์ ส่อเจริญ (ส่วนนางอุษณีย์ ส่อเจริญ เสียชีวิต) และส่งสำนวนการสอบสวนไปยังพนักงานอัยการ จังหวัดภูเก็ต ในคดีอาญาที่ ๑๐๔๖/๒๕๖๑ เรื่อง ทำให้เสียหาย ทำลาย ทำให้เสื่อมค่าหรือทำให้ ไร้ประโยชน์ ซึ่งทรัพย์สินที่ใช้หรือมีไว้เพื่อสาธารณประโยชน์ บุกรุกเข้าไปยึดถือครอบครองที่ดิน ที่มีไว้เพื่อสาธารณประโยชน์ โดยพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรถลางได้แจ้งข้อกล่าวหา เพิ่มเติมแก่ผู้ต้องหารายนี้แล้ว จึงส่งตัวนายสาโรจน์ ส่อเจริญ ผู้ต้องหา พร้อมกับสำนวน มาเพื่อดำเนินการตามมาตรา ๑๔๒ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ในเวลาต่อมา นายสาโรจน์ ส่อเจริญ ได้มีหนังสือ ลงวันที่ ๒๗ พฤษภาคม ๒๕๖๓ ยินยอมยกที่ดินตามแนวเขต ที่เทศบาลตำบลป่าคลอกปักหลักเสาปูนเป็นแนวไว้แล้ว โดยนายสาโรจน์ ส่อเจริญ ได้ทำการ รื้อถอนโค่นต้นยางพาราออกจากแนวเขตทางสาธารณประโยชน์ที่พิพาทเป็นที่เรียบร้อย ตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน ๒๕๖๑ ต่อมานายสาโรจน์ ส่อเจริญ ได้ยื่นคำร้องทั่วไป ลงวันที่ ๑๗ มิถุนายน ๒๕๖๓ ขอให้ออกหนังสือรับรองว่าได้ดำเนินการโค่นต้นยางพาราออกจาก ทางสาธารณประโยชน์ที่พิพาทแล้ว ผู้ฟ้องคดีจึงได้มีหนังสือเทศบาลตำบลป่าคลอก ที่ ภก ๕๓๑๐๑/๖๑๘๙ ลงวันที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๖๓ ออกหนังสือรับรองให้แก่นายสาโรจน์ ส่อเจริญ และคดีอาญาก็ยังไม่ขาดอายุความ

ศาลได้ตรวจพิจารณากฎหมาย ระเบียบ และข้อบังคับที่เกี่ยวข้องประกอบ ด้วยแล้ว

คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งจังหวัดภูเก็ต ที่ ๓๔๗๗/๒๕๖๕ ลงวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๖๕ ให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งนายกเทศมนตรี ตำบลป่าคลอก สมัยที่สอง ตามมติวินิจฉัยมูลความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการประชุม ครั้งที่ ๑๐๘/๒๕๖๔ เมื่อวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๖๔ ขอบด้วยกฎหมายหรือไม่

ในประเด็นนี้มีปัญหาที่จะต้องวินิจฉัยประการแรกตามข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีก่อนว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการประชุมครั้งที่ ๑๐๘/๒๕๖๔ เมื่อวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๖๔ คดีหมายเลขแดง ที่ ๑๐๔๑-๑-๕๐/๒๕๖๔ มีมติวินิจฉัยมูลความผิดผู้ฟ้องคดีเมื่อพ้นกำหนดเวลาตามมาตรา ๔๘ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ หรือไม่

พิเคราะห์แล้ว โดยที่พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและ ปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า เมื่อความปรากฏต่อ

/คณะกรรมการ...

คณะกรรมการ ป.ป.ช. ไม่ว่าจะมีการกล่าวหาหรือไม่มีการกระทำความผิดที่อยู่ในหน้าที่และอำนาจของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ดำเนินการตามหน้าที่และอำนาจโดยพลัน โดยในกรณีที่ต้องมีการไต่สวน ต้องไต่สวนและมีความเห็นหรือวินิจฉัยให้แล้วเสร็จภายใน กำหนดเวลาที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. กำหนด ซึ่งต้องไม่เกินสองปีนับแต่วันเริ่มดำเนินการไต่สวน วรรคสาม บัญญัติว่า ในกรณีที่มีเหตุจำเป็นอันไม่อาจดำเนินการให้แล้วเสร็จตามระยะเวลาตาม วรรคหนึ่งหรือวรรคสอง คณะกรรมการ ป.ป.ช. อาจขยายระยะเวลาออกไปตามที่จำเป็นได้ แต่รวมแล้วต้องไม่เกินสามปี เว้นแต่เป็นเรื่องที่จำเป็นต้องเดินทางไปไต่สวนในต่างประเทศ หรือขอให้หน่วยงานของต่างประเทศดำเนินการไต่สวนให้ หรือขอรับเอกสารหลักฐานจากต่างประเทศ จะขยายระยะเวลาออกเท่าที่จำเป็นก็ได้ วรรคห้า บัญญัติว่า ภายใต้กำหนดอายุความ เมื่อพ้น กำหนดเวลาตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสาม หรือตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบ รัฐธรรมนูญนี้แล้ว คณะกรรมการ ป.ป.ช. ยังคงมีหน้าที่และอำนาจที่จะดำเนินการไต่สวน และ มีความเห็น หรือวินิจฉัย หรือดำเนินการตามหน้าที่และอำนาจต่อไป แต่ให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. พิจารณาสอบสวนและดำเนินการลงโทษผู้ที่เกี่ยวข้องตามควรแก่กรณีโดยเร็ว มาตรา ๕๐ วรรคห้า บัญญัติว่า ในกรณีที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้รับเรื่องใดไว้พิจารณาแล้ว หากไม่สามารถดำเนินการ ต่อไปได้เพราะเหตุขาดอายุความ อันเนื่องมาแต่การมิได้ปฏิบัติตามระยะเวลาตามมาตรา ๔๘ วรรคหนึ่งหรือวรรคสาม ให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. สั่งยุติการดำเนินคดีอาญา และหากการขาด อายุความดังกล่าวเกิดจากความผิด หรือจงใจปล่อยปละละเลย หรือประมาทเลินเล่อของผู้ใด ให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ดำเนินการเพื่อลงโทษผู้นั้นโดยเร็ว มาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า เมื่อผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนผู้ถูกกล่าวหาได้รับสำนวนการไต่สวนของ คณะกรรมการ ป.ป.ช. ตามมาตรา ๔๑ แล้ว ให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอน ผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้นพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติโดยไม่ต้อง แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก โดยในการพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ถูกกล่าวหา ให้ถือว่า สำนวนการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการ สอบสวนวินัยตามกฎหมาย ระเบียบ หรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกกล่าวหา นั้น แล้วแต่กรณี วรรคสาม บัญญัติว่า การดำเนินการทางวินัยตามวรรคหนึ่ง ให้ผู้บังคับบัญชาหรือ ผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนพิจารณาสั่งลงโทษผู้ถูกกล่าวหาภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับเรื่อง จากคณะกรรมการ ป.ป.ช. ... เว้นแต่คณะกรรมการ ป.ป.ช. จะมีมติเมื่อพ้นกำหนดเวลาตาม มาตรา ๔๘ แล้ว แต่ไม่เป็นการตัดอำนาจคณะกรรมการ ป.ป.ช. ที่จะดำเนินการเพื่อดำเนินคดีอาญา ต่อไป และมาตรา ๑๙๒ วรรคสอง บัญญัติว่า การดำเนินการตามวรรคหนึ่งต้องดำเนินการให้แล้ว เสร็จตามมาตรา ๔๘ เว้นแต่ระยะเวลาดังกล่าวได้ล่วงพ้นไปแล้วหรือเหลือน้อยกว่าที่กำหนดไว้ ให้นับระยะเวลาเริ่มต้นใหม่ตั้งแต่วันที่พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญนี้ใช้บังคับ ประกอบกับ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๕ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ในคดีอาญา ถ้ามิได้ฟ้องและได้ตัวผู้กระทำ ความผิดมายังศาลภายในกำหนดดังต่อไปนี้ นับแต่วันกระทำความผิด เป็นอันขาดอายุความ (๑) ยี่สิบปี สำหรับความผิดต้องระวางโทษประหารชีวิต จำคุกตลอดชีวิต หรือจำคุกยี่สิบปี (๒) สิบห้าปี สำหรับความผิดต้องระวางโทษจำคุกกว่าเจ็ดปีแต่ยังไม่ถึงยี่สิบปี (๓) สิบปี สำหรับความผิด

/ต้องระวางโทษ...

ต้องระวางโทษจำคุกกว่าหนึ่งปีถึงเจ็ดปี (๔) ห้าปี สำหรับความผิดต้องระวางโทษจำคุกกว่าหนึ่งเดือนถึงหนึ่งปี (๕) หนึ่งปี สำหรับความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งเดือนลงมา หรือต้องระวางโทษอย่างอื่น

คดีนี้ข้อเท็จจริงรับฟังเป็นยุติตามรายงานและสำนวนการไต่สวน คดีหมายเลขดำที่ ๖๕/๑-๖๑๗/๒๕๖๐ (เดิมคดีหมายเลขดำที่ ๖๕-๒-๖๑๗/๒๕๖๐) คดีหมายเลขแดงที่ ๑๐๔๑-๑-๕๐/๒๕๖๔ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการประชุมครั้งที่ ๘๙๔-๖๕/๒๕๖๐ เมื่อวันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๖๐ มีมติแต่งตั้งคณะกรรมการไต่สวน หลังจากนั้น ในเวลาต่อมาอีกเกือบหนึ่งปี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้มีคำสั่งคณะกรรมการ ป.ป.ช. ที่ ๕๖๖/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๒๔ พฤษภาคม ๒๕๖๑ แต่งตั้งคณะกรรมการไต่สวนเรื่องที่ถูกฟ้องคดีถูกกล่าวหาว่า ละเลยไม่ปฏิบัติตามตามอำนาจหน้าที่หรือปฏิบัติการไม่ชอบด้วยอำนาจหน้าที่ กรณีไม่ดำเนินการกับนายสาโรจน์ ส่อเจริญ ที่บุกรุกทางสาธารณประโยชน์บริเวณบ้านชุมแพะ หมู่ที่ ๙ ตำบลป่าคอก อำเภอดงหลวง จังหวัดสุพรรณบุรี เมื่อวันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๖๐ เป็นวันเริ่มดำเนินการไต่สวนกรณีดังกล่าว ตามมาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะต้องดำเนินการไต่สวนและมีมติวินิจฉัยมูลความผิดเรื่องที่ถูกฟ้องคดีถูกกล่าวหาให้แล้วเสร็จภายในวันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๖๑ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการประชุมครั้งที่ ๑๐๘/๒๕๖๔ เมื่อวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๖๔ คดีหมายเลขแดงที่ ๑๐๔๑-๑-๕๐/๒๕๖๔ มีมติวินิจฉัยว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีมีความผิดทางอาญฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริตตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ และมีมูลความผิดฐานปฏิบัติหน้าที่ฝ่าฝืนต่อความสงบเรียบร้อย หรือสวัสดิภาพของประชาชน ละเลยไม่ปฏิบัติตามหรือปฏิบัติการไม่ชอบด้วยอำนาจหน้าที่ หรือมีความประพฤตินทางที่จะนำมาซึ่งความเสื่อมเสียแก่ศักดิ์ตำแหน่ง หรือแก่เทศบาล หรือแก่ราชการตามมาตรา ๗๓ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๕๔๖ หากนับแต่วันที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีมติแต่งตั้งคณะกรรมการไต่สวนเป็นวันเริ่มดำเนินการไต่สวน คือ วันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๖๐ จนถึงวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๖๔ อันเป็นวันที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีความเห็นหรือวินิจฉัยกรณีดังกล่าว คดีหมายเลขแดงที่ ๑๐๔๑-๑-๕๐/๒๕๖๔ จึงเกินสามปีนับแต่วันเริ่มดำเนินการไต่สวนตามที่ผู้ฟ้องคดีอ้างมาตรา ๔๘ วรรคสาม ประกอบมาตรา ๙๘ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ นั้น เห็นว่า ในบทเฉพาะกาลตามมาตรา ๑๙๒ วรรคสอง พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ บัญญัติให้การไต่สวนต้องให้แล้วเสร็จตามมาตรา ๔๘ เว้นแต่ระยะเวลาดังกล่าวได้ล่วงพ้นไปแล้วหรือเหลือน้อยกว่าที่กำหนดไว้ ให้นับระยะเวลาเริ่มต้นใหม่ตั้งแต่วันที่พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญนี้ใช้บังคับ กรณีเช่นนี้

/ระยะเวลา...

วรรคห้า ประกอบกับมาตรา ๙๕ แห่งประมวลกฎหมายอาญา จึงเป็นคนละส่วนและไม่เกี่ยวกับระยะเวลาในการดำเนินการทางวินัยตามมาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง หรือวรรคสาม ประกอบกับมาตรา ๙๘ วรรคสาม ซึ่งเป็นกรณีที่ใช้เฉพาะในการดำเนินการทางวินัยกับเจ้าหน้าที่ของรัฐเท่านั้น เพื่อให้ง่ายแก่การทำความเข้าใจเกี่ยวกับกำหนดเวลาหรือระยะเวลาในการไต่สวนตามมาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง หรือวรรคสาม กับอายุความตามมาตรา ๔๘ วรรคห้า ในประการแรกต้องทราบก่อนว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ (คณะกรรมการ ป.ป.ช.) มีหน้าที่และอำนาจดำเนินการกับเจ้าหน้าที่ของรัฐ แบ่งแยกออกเป็น ๒ กรณี คือ (๑) การดำเนินคดีอาญา และ (๒) การดำเนินการทางวินัยตามมาตรา ๙๑ กรณีในมาตรา ๔๘ วรรคห้า เป็นเรื่องการดำเนินคดีอาญาตามมาตรา ๙๑ (๑) สังเกตได้จากถ้อยคำว่า “ภายใต้กำหนดอายุความ...” หมายถึง อายุความตามมาตรา ๙๕ แห่งประมวลกฎหมายอาญา โดยไม่เกี่ยวกับเรื่องการดำเนินการทางวินัยตามมาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง หรือวรรคสาม ประกอบกับมาตรา ๙๑ (๒) และมาตรา ๙๘ วรรคสาม ซึ่งกำหนดระยะเวลาการไต่สวน และมีมติวินิจฉัยมูลความผิดทางวินัยไว้ต่างหาก คือ ต้องไม่เกินสามปี (๒+๑) นับแต่วันเริ่มดำเนินการไต่สวนตามมาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง หรือวรรคสาม และมีข้อสังเกตเพิ่มเติมว่า มาตรา ๕๐ วรรคห้า ใช้ถ้อยคำว่า “หากไม่สามารถดำเนินการต่อไปได้เพราะเหตุขาดอายุความ... ให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. สั่งยุติการดำเนินคดีอาญา และหากการขาดอายุความดังกล่าว...” อีกทั้งส่วนที่ ๒ การดำเนินการทางวินัยกับเจ้าหน้าที่ของรัฐ ในมาตรา ๙๘ วรรคสาม ใช้ถ้อยคำว่า “เว้นแต่คณะกรรมการ ป.ป.ช. จะมีมติเมื่อพ้นกำหนดเวลาตามมาตรา ๔๘ แล้ว แต่ไม่เป็นการตัดอำนาจคณะกรรมการ ป.ป.ช. ที่จะดำเนินการเพื่อดำเนินคดีอาญาต่อไป” ยิ่งเห็นได้ชัดเจนว่า กำหนดเวลาในการดำเนินการทางวินัย (มาตรา ๙๑ (๒)) ต้องไม่เกินสามปี (๒+๑) นับแต่วันเริ่มดำเนินการไต่สวนตามมาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง หรือวรรคสาม นั้น แยกต่างหากจากการดำเนินคดีอาญา (มาตรา ๙๑ (๑)) ตามมาตรา ๔๘ วรรคห้า ที่จะดำเนินการต่อไปภายใต้กำหนดอายุความตามมาตรา ๙๕ แห่งประมวลกฎหมายอาญา กล่าวคือ ในมาตรา ๔๘ วรรคห้า ที่ใช้ถ้อยคำว่า “คณะกรรมการ ป.ป.ช. ยังคงมีหน้าที่และอำนาจที่จะดำเนินการ... ตามหน้าที่และอำนาจต่อไป” จึงหมายถึงการดำเนินคดีอาญาตามมาตรา ๙๑ (๑) ภายใต้กำหนดอายุความตามมาตรา ๙๕ แห่งประมวลกฎหมายอาญา โดยมาตรา ๙๑ (๑) บัญญัติให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ส่งรายงานสำนวนการไต่สวน เอกสารหลักฐาน สำเนาอิเล็กทรอนิกส์ และคำวินิจฉัยไปยังอัยการสูงสุดภายในสามสิบวัน เพื่อให้อัยการสูงสุดยื่นฟ้องคดีต่อไป ซึ่งไม่เกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยที่เป็นเรื่องของผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนตามมาตรา ๙๑ (๒) และมาตรา ๙๘ วรรคสาม แต่อย่างใด ทั้งนี้ ถ้อยคำว่า “ภายในกำหนดเวลา” ตามมาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง หรือ “ระยะเวลา” ตามมาตรา ๔๘ วรรคสาม เป็นเรื่องการดำเนินการทางวินัย ส่วนคำว่า “ภายใต้กำหนดอายุความ” ตามมาตรา ๔๘ วรรคห้า นั้น เป็นเรื่องการดำเนินคดีอาญา ซึ่งแยกต่างหากจากกันตามมาตรา ๙๑ (๑) หรือ (๒) แล้วแต่กรณี ดังนั้น เมื่อมาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง เป็นระยะเวลาสำหรับการดำเนินการ

/ทางวินัย...

ทางวินัยกับเจ้าหน้าที่ของรัฐ โดยตัวบทใช้ถ้อยคำว่า “ซึ่งต้องไม่เกินสองปีนับแต่วันเริ่มดำเนินการไต่สวน” และวรรคสาม ใช้ถ้อยคำว่า “ในกรณีที่มีเหตุจำเป็น... แต่รวมกันแล้วต้องไม่เกินสามปี...” ประกอบกับมาตรา ๔๘ วรรคสาม ใช้ถ้อยคำว่า “เว้นแต่คณะกรรมการ ป.ป.ช. จะมีมติเมื่อพ้นกำหนดเวลาตามมาตรา ๔๘ แล้ว...” อันเป็นการบัญญัติข้อยกเว้นที่ต้องตีความอย่างเคร่งครัด และกำหนดเวลาสิ้นผลบังคับไว้ชัดแจ้งด้วยว่า หากพ้นกำหนดเวลาสามปีนับแต่วันเริ่มดำเนินการไต่สวนตามมาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง หรือวรรคสาม ในการดำเนินการทางวินัยของผู้บังคับบัญชา หรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนไม่ผูกพันที่จะต้องออกคำสั่งตามมติวินิจฉัยมูลความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แต่อย่างไรก็ดี จึงถือว่ามาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง หรือวรรคสาม เป็นระยะเวลาที่กฎหมายบัญญัติให้ถือปฏิบัติโดยเคร่งครัด ส่วนถ้อยคำตามมาตรา ๔๘ วรรคสาม ตอนท้ายที่ว่า “แต่ไม่เป็นการตัดอำนาจของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ที่จะดำเนินคดีอาญาต่อไป” นั้น เป็นหลักเกณฑ์ที่บัญญัติไว้เพื่อแบ่งแยกการดำเนินการกับเจ้าหน้าที่ของรัฐในหมวด ๔ มาตรา ๙๑ ออกเป็น ๒ กรณี คือ (๑) ถ้ามีมูลความผิดอาญา และ (๒) ถ้ามีมูลความผิดทางวินัย รวมทั้งแบ่งแยกระยะเวลาการดำเนินการทางวินัยตามมาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง หรือวรรคสาม ออกจากอายุความในการดำเนินคดีอาญาตามมาตรา ๔๘ วรรคห้า มาตรา ๕๐ วรรคห้า และมาตรา ๙๘ วรรคสาม ตอนท้าย ประกอบกับมาตรา ๙๕ แห่งประมวลกฎหมายอาญา อีกด้วย ข้ออ้างของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองที่ว่า มาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง หรือวรรคสาม เป็นเพียงระยะเวลาเร่งรัด จึงไม่อาจรับฟังได้

คดีมีปัญหาที่จะต้องวินิจฉัยต่อไปว่า ผู้ฟ้องคดีละเลยต่อหน้าที่หรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบในการดูแลรักษาและคุ้มครองป้องกันที่หรือทางสาธารณประโยชน์ตามมาตรา ๑๒๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ พระพุทธศักราช ๒๔๕๗ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๑๑) พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบกับข้อ ๖ วรรคสอง และวรรคสาม ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการดูแลรักษาและคุ้มครองป้องกันที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกัน พ.ศ. ๒๕๕๓ หรือไม่

พิเคราะห์แล้ว โดยที่พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๖ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ในการดำเนินการไต่สวนหรือไต่สวนเบื้องต้น คณะกรรมการ ป.ป.ช. คณะกรรมการไต่สวน หัวหน้าพนักงานไต่สวนหรือพนักงานไต่สวน แล้วแต่กรณี ต้องดำเนินการเพื่อให้ได้ข้อเท็จจริงที่ถูกต้องตรงตามความจริงที่เกิดขึ้น ไม่ว่าจะเป็นครุหรือเป็นโทษต่อผู้ถูกกล่าวหา ประมวลกฎหมายที่ดิน มาตรา ๙ บัญญัติว่า ภายใต้อำนาจกฎหมายว่าด้วยการเหมืองแร่และการป่าไม้ ที่ดินของรัฐนั้นถ้ามิได้มีสิทธิครอบครอง หรือมิได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่แล้ว ห้ามมิให้บุคคลใด (๑) เข้าไปยึดถือครอบครอง รวมตลอดถึงการก่อสร้างหรือเผาป่า (๒) ทำด้วยประการใด ให้เป็นการทำลายหรือทำให้เสื่อมสภาพที่ดิน ที่หิน ที่กรวด หรือที่ทราย ในบริเวณที่รัฐมนตรีประกาศหวงห้าม

/ในราชกิจจานุเบกษา...

ในราชกิจจานุเบกษา หรือ (๓) ทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดอันเป็นอันตรายแก่ทรัพยากรในที่ดิน มาตรา ๖๙ ทีวี
 วรรคสาม บัญญัติว่า ในกรณีที่ไม้อาจติดต่อผู้มีสิทธิในที่ดินข้างเคียงให้มาระวังแนวเขตได้
 หรือในกรณีที่ผู้มีสิทธิในที่ดินข้างเคียงได้รับการติดต่อจากพนักงานเจ้าหน้าที่ให้มาระวังแนวเขตแล้ว
 แต่ไม่มา หรือมาแต่ไม่ยอมลงชื่อรับรองแนวเขตโดยไม่ได้คัดค้านการรังวัด ให้พนักงานเจ้าหน้าที่
 แจ้งเป็นหนังสือให้ผู้นั้นมาลงชื่อรับรองแนวเขตหรือคัดค้านภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้อ
 ส่งหนังสือ ถ้าผู้มีสิทธิในที่ดินข้างเคียงไม่ดำเนินการอย่างหนึ่งอย่างใดภายในกำหนดดังกล่าว
 และผู้อยู่ได้ให้คำรับรองว่ามีได้นำทำการรังวัดรูกกล้าที่ดินข้างเคียงและยินยอมให้แก้ไขแผนที่หรือ
 เนื้อที่ให้ตรงกับความเป็นจริง ให้เจ้าพนักงานที่ดินดำเนินการตามวรรคสองไปได้โดยไม่ต้องมี
 การรับรองแนวเขต วรรคสี่ บัญญัติว่า การติดต่อหรือการแจ้งผู้มีสิทธิในที่ดินข้างเคียงตาม
 วรรคสาม ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง มาตรา ๗๐ บัญญัติว่า
 เพื่อประโยชน์แก่การรังวัด ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจ (๑) เรียกผู้มีสิทธิในที่ดินข้างเคียงมา
 ระวังแนวเขต และลงชื่อรับทราบแนวเขตที่ดินของตน (๒) เรียกให้บุคคลที่เกี่ยวข้องมาให้ถ้อยคำ
 หรือสั่งให้ส่งเอกสาร หรือหลักฐานอื่นใดที่เกี่ยวข้องในการสอบสวน มาตรา ๑๐๘ ทีวี วรรคหนึ่ง
 บัญญัติว่า นับตั้งแต่วันที่ประกาศของคณะปฏิวัติฉบับนี้ใช้บังคับ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๙ ต้องระวางโทษ
 จำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินห้าพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ วรรคสอง บัญญัติว่า
 ถ้าความผิดตามวรรคหนึ่งได้กระทำแก่ที่ดินซึ่งเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินที่ประชาชน
 ใช้ร่วมกัน หรือที่ใช้เพื่อประโยชน์ของแผ่นดินโดยเฉพาะ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี
 หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่
 พระพุทธศักราช ๒๔๕๗ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๑๑) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๑๒๒ วรรคหนึ่ง
 บัญญัติว่า นายอำเภอมีหน้าที่ร่วมกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการดูแลรักษาและคุ้มครอง
 ป้องกันที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินที่ประชาชนใช้ประโยชน์ร่วมกัน และสิ่งซึ่งเป็น
 สาธารณประโยชน์อื่นอันอยู่ในเขตอำเภอ ประกอบกับระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการ
 ดูแลรักษาและคุ้มครองป้องกันที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกัน
 พ.ศ. ๒๕๕๓ ข้อ ๖ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า อำนาจหน้าที่ในการดูแลรักษาและคุ้มครองป้องกันที่ดิน
 ตามข้อ ๕ ให้เป็นอำนาจหน้าที่ของนายอำเภอร่วมกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นตามกฎหมายว่า
 ด้วยลักษณะปกครองท้องที่ วรรคสอง กำหนดว่า ในกรณีมีข้อพิพาทหรือคดีเกี่ยวกับที่ดินตาม
 วรรคหนึ่ง ให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นผู้ดำเนินการระงับข้อพิพาทหรือร้องทุกข์กล่าวโทษ
 ภายในสามสิบวันนับแต่รู้เหตุแห่งข้อพิพาทหรือคดีนั้น เว้นแต่คดีจะขาดอายุความให้ร้องทุกข์
 กล่าวโทษโดยทันที วรรคสาม กำหนดว่า หากมิได้มีการดำเนินการตามวรรคสอง ให้องค์กร
 ปกครองส่วนท้องถิ่นแจ้งเหตุผลและความจำเป็นให้นายอำเภอทราบภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่
 ครบกำหนด และให้นายอำเภอเป็นผู้ดำเนินการหรือนายอำเภอร่วมกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
 ดำเนินการก็ได้ วรรคห้า กำหนดว่า ความในวรรคสอง ไม่เป็นการตัดอำนาจหน้าที่ของนายอำเภอ

/ที่จะดำเนินการ...

ที่จะดำเนินการฝ่ายเดียว ระเบียบกรมที่ดิน ว่าด้วยการรังวัดสอบเขต แบ่งแยก และรวมโฉนดที่ดิน พ.ศ. ๒๕๒๗ ข้อ ๕ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า การรังวัดสอบเขต แบ่งแยก และรวมโฉนดที่ดิน เมื่อผู้ขอและเจ้าของที่ดินข้างเคียงนำชี้เขตที่ดินแล้ว ข้างรังวัดต้องตรวจสอบและค้นหาหลักเขตที่ดินตามหลักวิชาเพื่อให้ทราบว่าเขตที่ดินที่ผู้ขอและเจ้าของที่ดินข้างเคียงนำทำการรังวัดตรงกับเขตโฉนดที่ดินหรือไม่ ถ้าไม่มีหลักฐานการรังวัดเดิมตรวจสอบ ให้ทำการรังวัดไปตามที่ผู้ขอและเจ้าของที่ดินข้างเคียงนำชี้ วรรคสอง กำหนดว่า ในกรณีที่ดินแปลงที่ขอรังวัดหรือแปลงข้างเคียงเป็นแผนที่ชั้นหนึ่ง หรือมีหลักฐานการรังวัดใหม่ (ร.ว.ม.) ถ้าเจ้าของที่ดินนำทำการรังวัดไม่ตรงกับหลักฐานการรังวัดเดิม ข้างรังวัดต้องแจ้งให้ผู้ขอและเจ้าของที่ดินข้างเคียงด้านที่เกี่ยวข้องทราบ เมื่อผู้ขอและเจ้าของที่ดินข้างเคียงได้ตกลงแนวเขตกันอย่างไร ก็ให้รังวัดไปตามนั้น แต่ถ้าผู้ขอและเจ้าของที่ดินข้างเคียงไม่สามารถตกลงแนวเขตกันได้ ก็ให้ทำแผนที่แสดงเขตคัดค้านไว้ด้วย ระเบียบกรมที่ดิน ว่าด้วยการติดต่อหรือการแจ้งผู้มีสิทธิในที่ดินข้างเคียงให้มาลงชื่อรับรองแนวเขตหรือคัดค้านการรังวัด พ.ศ. ๒๕๒๑ (ซึ่งใช้บังคับอยู่ในขณะเกิดเหตุพิพาท) ข้อ ๑ กำหนดว่า ในกรณีที่ผู้มีสิทธิในที่ดินข้างเคียงได้รับการติดต่อจากพนักงานเจ้าหน้าที่ให้มาระวังแนวเขตตามมาตรา ๗๐ แห่งประมวลกฎหมายที่ดินแล้ว แต่ไม่มาหรือมาแต่ไม่ยอมลงชื่อรับรองแนวเขตโดยไม่คัดค้านการรังวัด ให้เจ้าพนักงานที่ดินมีหนังสือแจ้งให้มาลงชื่อรับรองแนวเขตหรือคัดค้านการรังวัดโดยส่งหนังสือแจ้งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับไปยังผู้มีสิทธิในที่ดินข้างเคียงตามที่อยู่ที่เคยติดต่อซึ่งปรากฏในหลักฐานอยู่ที่สำนักงานที่ดิน เช่น สารบบที่ดิน บัตรรายชื่อผู้มีสิทธิในที่ดิน หรือตามที่อยู่ที่มีสิทธิในที่ดินข้างเคียงแจ้งการเปลี่ยนแปลง หรือการย้ายที่อยู่ไว้เป็นลายลักษณ์อักษรต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ กฎกระทรวง ฉบับที่ ๓๑ (พ.ศ. ๒๕๒๑) ออกตามความในพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายที่ดิน พ.ศ. ๒๔๙๗ (ซึ่งใช้บังคับอยู่ในขณะเกิดเหตุพิพาท) กำหนดว่า การติดต่อหรือการแจ้งผู้มีสิทธิในที่ดินข้างเคียงให้มารับรองแนวเขตหรือคัดค้านการรังวัดตามความในมาตรา ๖๙ ทวิ วรรคสาม และวรรคหก แห่งประมวลกฎหมายที่ดิน ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายที่ดิน พ.ศ. ๒๕๒๐ ให้ปฏิบัติดังนี้ (๑) ในกรณีผู้มีสิทธิในที่ดินข้างเคียงได้รับการติดต่อจากพนักงานเจ้าหน้าที่ให้มาระวังแนวเขตแล้ว แต่ไม่มาหรือมาแต่ไม่ยอมลงชื่อรับรองแนวเขตโดยไม่คัดค้านการรังวัด ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ทำหนังสือแจ้งให้มาลงชื่อรับรองแนวเขตหรือคัดค้านการรังวัดโดยส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับไปยังผู้มีสิทธิในที่ดินข้างเคียงตามที่อยู่ที่เคยติดต่อหรือตามที่อยู่ที่มีสิทธิในที่ดินข้างเคียงนั้นได้แจ้งเป็นหนังสือไว้ต่อพนักงานเจ้าหน้าที่... ระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการสอบสวนเกี่ยวกับการบุกรุกที่หรือทางสาธารณประโยชน์ พ.ศ. ๒๕๓๙ ข้อ ๔ กำหนดว่า ในระเบียบนี้ “ผู้มีอำนาจหน้าที่ในการสอบสวน” หมายถึง เจ้าหน้าที่ของรัฐผู้หนึ่งผู้ใดหรือคณะกรรมการสอบสวนที่ผู้ว่าราชการจังหวัดหรือปลัดกรุงเทพมหานครแต่งตั้ง แล้วแต่กรณี ข้อ ๖ กำหนดว่า การสอบสวนให้ผู้มีอำนาจหน้าที่ในการสอบสวนดำเนินการดังนี้ (๑) สอบสวนถึงประวัติ

/ความเป็นมา...

ความเป็นมา สภาพของที่ดิน อาณาเขต เนื้อที่ และการใช้ประโยชน์ของที่ดินแปลงนั้นๆ โดยชัดเจน นอกจากนี้ให้สอบสวนในประเด็นที่เกี่ยวข้องดังต่อไปนี้ด้วย ก. ที่ดินที่ทางราชการสงวนหวงห้ามไว้นั้น ได้สงวนหวงห้ามไว้ตั้งแต่เมื่อใด ผู้ใดประกาศสงวนหวงห้าม อาศัยอำนาจตามกฎหมายใด มีหลักฐานอย่างไรบ้าง ประชาชนได้ใช้ประโยชน์ร่วมกันมาอย่างไร ตั้งแต่เมื่อใด ในปัจจุบันยังใช้ประโยชน์ร่วมกันอยู่หรือเลิกใช้แล้ว ตั้งแต่เมื่อใด เพราะเหตุใด... ค. ถนน ทางเดิน นั้น ความเป็นมาอย่างไร กล่าวคือ เจ้าของที่ดินอุทิศให้โดยตรง หรือโดยปริยาย หรืออย่างไร ทางเส้นนี้เริ่มจากที่ใดถึงที่ใด ใช้กันอย่างไร เป็นทางซึ่งสาธารณชนใช้หรือใช้เฉพาะเจ้าของที่ดินในละแวกนั้น... (๒) จัดทำแผนที่สังเขป แสดงเขตที่หรือทางสาธารณประโยชน์ที่ดินข้างเคียง และส่วนที่มีผู้บุกรุกเพื่อประกอบการพิจารณาด้วย (๓) สอบสวนผู้สูงอายุ และผู้ปกครองท้องที่ทั้งในอดีตและปัจจุบันที่เคยรู้เห็นหรือใช้ประโยชน์ในที่หรือทางสาธารณประโยชน์นั้นมาก่อนเป็นหลัก (๔) ในกรณีที่มีผู้เกี่ยวข้องประสงค์จะนำพยานหลักฐานอื่นมาเพิ่มเติมสำนวนการสอบสวน หรือประสงค์จะให้ผู้มีอำนาจหน้าที่ในการสอบสวนทำการสอบสวนพยานบุคคลใด หรือรวบรวมพยานหลักฐานอื่นใด ให้ผู้มีอำนาจหน้าที่ในการสอบสวนพิจารณาดำเนินการตามความจำเป็นและสมควร โดยให้ความเป็นธรรมแก่คู่กรณีทุกฝ่ายด้วย (๕) สรุปรายข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานให้ผู้ถูกร้องเรียนว่ากระทำการบุกรุกทราบ ถ้าผู้ถูกร้องเรียนว่ากระทำการบุกรุกยอมรับ ก็ให้บันทึกถ้อยคำไว้เป็นหลักฐาน แต่ถ้าผู้ร้องไม่ให้ถ้อยคำปฏิเสธหรือไม่ยอมรับ ให้ผู้มีอำนาจหน้าที่ในการสอบสวนดำเนินการสอบสวนข้อเท็จจริงว่าผู้ร้องได้ที่ดินมาอย่างไร ขอบด้วยกฎหมายหรือไม่ ครอบครองทำประโยชน์อย่างไร เมื่อใด (๖) เมื่อผู้มีอำนาจหน้าที่ในการสอบสวนได้ดำเนินการตาม (๕) แล้ว ให้แจ้งคู่กรณีทุกฝ่ายได้รับทราบข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานจากการสอบสวน ซึ่งรวมทั้งข้อกล่าวหา ข้อปฏิเสธ หรือข้อเท็จจริงที่เป็นผลร้ายต่อคู่กรณีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง พร้อมทั้งแจ้งให้คู่กรณีดังกล่าวทราบว่า สามารถจะนำเสนอข้อเท็จจริงและพยานหลักฐาน ทั้งพยานบุคคลและพยานเอกสารของตนเองได้ในระยะเวลาอันสมควร ซึ่งผู้มีอำนาจหน้าที่ในการสอบสวนจะเป็นผู้พิจารณากำหนดระยะเวลาดังกล่าวตามความจำเป็น แล้วแต่กรณี... ข้อ ๘ เมื่อดำเนินการเสร็จแล้ว ให้สรุปรายเสนอผู้ว่าราชการจังหวัดหรือปลัดกรุงเทพมหานคร แล้วแต่กรณี โดยให้ผู้มีอำนาจหน้าที่ในการสอบสวนรายงานประกอบไว้ในสำนวนด้วยว่า ให้ดำเนินการตามขั้นตอนในข้อ ๖ แล้ว และในการเปิดโอกาสให้คู่กรณีทุกฝ่ายได้รับทราบข้อกล่าวหา ข้อปฏิเสธ รวมทั้งการให้คู่กรณีทุกฝ่ายนำพยานหลักฐานมาสืบเพิ่มเติมนั้น ผู้มีอำนาจหน้าที่สอบสวนได้ให้ระยะเวลาในแต่ละขั้นตอนเท่าใด และให้ผู้ว่าราชการจังหวัดหรือปลัดกรุงเทพมหานครพิจารณาสั่งการหรือดำเนินการตามความเห็นสมควร รวมทั้งแจ้งให้คู่กรณีทราบด้วย

คดีนี้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อาศัยข้ออ้างที่เป็นหลักแห่งข้อกล่าวหาที่สำคัญเพียงประการเดียวว่า ผู้ฟ้องคดีได้รับหนังสือสำนักงานที่ดินจังหวัดภูเก็ต สาขาถลาง ที่ ภก ๐๐๒๐.๐๑(๓)/๑๑๕๒๓ ลงวันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๕๖ ความว่า ตามที่เทศบาลตำบลปากคลองได้รับการร้องเรียนว่า

/มีการทำ...

มีการทำสวนยางพารารุกกล้าเขตทางสาธารณประโยชน์ บริเวณบ้านชุมเพาะ หมู่ที่ ๙ ตำบลป่าคอก และขอให้สำนักงานที่ดินจังหวัดภูเก็ต สาขาถลาง ไปตรวจสอบแนวเขตทางสาธารณประโยชน์นั้น สำนักงานที่ดินจังหวัดภูเก็ต สาขาถลาง ได้มอบหมายให้นายสมนิตย์ เพชรสังข์ นายช่างรังวัด ชำนาญงาน ออกไปทำการรังวัดเมื่อวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๖ บัดนี้ ได้ดำเนินการรังวัดเสร็จแล้ว จึงขอส่งรูปแผนที่แนวเขตทางสาธารณประโยชน์ (ร.ว. ๙) มาเพื่อดำเนินการต่อไป ซึ่งหนังสือฉบับนี้ ผู้ฟ้องคดีได้รับตั้งแต่วันที่ ๑๖ กันยายน ๒๕๕๖ และผู้ฟ้องคดีทราบแล้วว่าทางสาธารณประโยชน์ที่พิพาทมีความกว้าง ๔ เมตร ตลอดสายทาง ไม่ใช่กว้าง ๒ เมตร แต่ไม่ดำเนินการร้องทุกข์กล่าวโทษ ต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรถลางเพื่อให้ดำเนินคดีกับนายสาโรจน์ ส่อเจริญ ที่บุกรุก ทางสาธารณประโยชน์ที่พิพาท ภายในสามสิบวันนับแต่รู้เหตุแห่งข้อพิพาทตามข้อ ๖ วรรคสอง ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการดูแลรักษาและคุ้มครองป้องกันที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติ ของแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๕๓ นั้น เห็นว่า เมื่อพิจารณามติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่วินิจฉัยมูลความผิด ของผู้ฟ้องคดี และคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่เป็นเหตุแห่งการฟ้องคดีนี้ การรังวัดแนวเขต ทางสาธารณประโยชน์ที่พิพาท ปรากฏข้อเท็จจริงในรายงานและสำนวนการไต่สวน คดีหมายเลขดำ ที่ ๖๕-๑-๖๑๗/๒๕๖๐ คดีหมายเลขแดงที่ ๑๐๔๑-๑-๕๐/๒๕๖๔ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่า ในวันรังวัด แนวเขตทางสาธารณประโยชน์ที่พิพาทเมื่อวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๖ มีนายสมนิตย์ เพชรสังข์ ตำแหน่งนายช่างรังวัดชำนาญงานของสำนักงานที่ดินจังหวัดภูเก็ต สาขาถลาง เป็นผู้ทำการรังวัด โดยมีนายปิ่นยะรุณ ยะดี ตำแหน่งช่างโยธาระดับ ๔ สังกัดเทศบาลตำบลป่าคอก นายประภิต ครอบรู้ ผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๙ และนายสาโรจน์ ส่อเจริญ เจ้าของที่ดินข้างเคียงไประวางแนวเขตเท่านั้น และ ช่างรังวัดทำการรังวัดไปตามที่ช่างโยธาของเทศบาลตำบลป่าคอกเป็นผู้นำรังวัด ซึ่งเป็นการนำรังวัด โดยฝ่ายเดียว และนายสาโรจน์ไม่ยอมลงชื่อรับรองแนวเขตและไม่คัดค้าน เมื่อปรากฏในรูปแผนที่แสดง แนวเขตทางสาธารณประโยชน์ (ร.ว. ๙) ที่ทำการรังวัดในวันดังกล่าว ปรากฏว่าทางสาธารณประโยชน์ ที่พิพาทมีเจ้าของที่ดินข้างเคียงแปลงอื่นด้วย โดยด้านทิศตะวันตกของทางพิพาท คือ นายสาโรจน์ ส่อเจริญ นางนันทน์ภัส อนุกุลไพบูลย์ และนายอาทร พันธุ์ทิพย์ ส่วนเจ้าของที่ดินข้างเคียงด้าน ทิศตะวันออกของทางพิพาท คือ นางอุษณีย์ ส่อเจริญ ซึ่งนางนันทน์ภัส นายอาทร นางอุษณีย์ และ ผู้ดูแลทางหลวงชนบท สายบ้านบางโรง - อ่าวปอ ไม่ได้มาระวางแนวเขตที่ดินของตน ปรากฏตาม ใบรับรองเขตติดต่อของเจ้าของที่ดินและเจ้าของที่ดินข้างเคียง (ท.ด.๓๔) ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๖ และไม่ปรากฏว่ามีการมอบอำนาจให้นายสาโรจน์มาระวางแนวเขตแทน จึงยังรับฟังไม่ได้ว่าการรังวัด สอบเขตทางสาธารณประโยชน์ที่พิพาทในวันดังกล่าวถูกต้องตามการวินิจฉัยมูลความผิดของ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อีกทั้งปรากฏข้อเท็จจริงจากการไต่สวนปากคำของนายเฉด พันธุ์ทิพย์ อดีตผู้ใหญ่บ้าน หมู่ที่ ๙ ว่า พื้นที่บริเวณที่พิพาทเดิมมีสภาพเป็นนาข้าวและมีทางสาธารณประโยชน์ระยะทาง ประมาณ ๑ กิโลเมตร เป็นทางเดินเข้าออกเพื่อไปทำนาปลูกข้าว โดยที่ดินของชาวบ้านบริเวณดังกล่าว เป็นที่ดินมีหลักฐานตาม น.ส. ๓ จำนวน ๔ - ๕ ราย และในรายงานการไต่สวนดังกล่าวสรุปว่า

/มีทางสาธารณประโยชน์...

มีทางสาธารณประโยชน์ตัดผ่านถนนสายบางโรง - อ่าวปอ ทอดยาวไปตลอดถึงบริเวณบ้านอ่าวกึ่ง มีระยะทางประมาณ ๑ กิโลเมตร แต่ไม่มีลักษณะเป็นทางสาธารณประโยชน์ ประกอบกับ ก่อนหน้านั้น สำนักงานที่ดินจังหวัดภูเก็ต สาขากลาง ได้เข้ารังวัดสอบเขตทางสาธารณประโยชน์ ที่พิพาทตามคำขอขององค์การบริหารส่วนตำบลป่าคลอก (ฐานะในขณะนั้น) เมื่อวันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๕๔ ช่างรังวัดออกไปทำการรังวัดแล้ว แต่ผู้ขอรังวัดและเจ้าของที่ดินข้างเคียงไม่สามารถชี้แนวเขตที่ดินได้ เนื่องจากทางสาธารณประโยชน์ที่พิพาทไม่มีการใช้ประโยชน์ เมื่อการรังวัด แนวเขตทางสาธารณประโยชน์ที่พิพาทในวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๖ ทางสาธารณประโยชน์ ที่พิพาทไม่ปรากฏแนวเขตทางที่ชัดเจนและเจ้าของที่ดินข้างเคียงไม่ได้มาระวังแนวเขตครบถ้วน ส่วนนายสาโรจน์ซึ่งมาระวังแนวเขตไม่ลงชื่อรับรองการนำชี้เขตของเทศบาลตำบลป่าคลอก เพียงฝ่ายเดียวและไม่คัดค้าน สำนักงานที่ดินจังหวัดภูเก็ต สาขากลาง ก็มีได้มีหนังสือแจ้ง ทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับไปยังเจ้าของที่ดินข้างเคียง ได้แก่ นายสาโรจน์ นางนันทน์ภัส นายอาทร นางอุษณีย์ และผู้ดูแลทางหลวงชนบทสายบ้านบางโรง - อ่าวปอ ให้ไปลงชื่อรับรอง แนวเขตหรือคัดค้านตามใบรับรองเขตติดต่อของเจ้าของที่ดินและเจ้าของที่ดินข้างเคียง (ท.ด.๓๔) อีกครั้งหนึ่งภายในเวลาที่กำหนดไว้ตามมาตรา ๖๙ ทวิ วรรคสาม วรรคสี่ และมาตรา ๗๐ แห่ง ประมวลกฎหมายที่ดิน ที่นำมาใช้ในการรังวัดสอบเขตที่ดินสาธารณประโยชน์ ประกอบกับข้อ ๕ ของระเบียบกรมที่ดิน ว่าด้วยการรังวัดสอบเขต แบ่งแยก และรวมโฉนดที่ดิน พ.ศ. ๒๕๒๗ และคำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ ๑๕๘/๒๕๐๑ เรื่อง ระเบียบการปฏิบัติในการรังวัดทำแผนที่ และการระวางแนวเขตที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินสำหรับพลเมืองใช้ประโยชน์ ร่วมกันซึ่งเกิดขึ้นโดยสภาพ ลงวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๐๑ ซึ่งแจ้งตามหนังสือกรมที่ดิน ที่ มท ๐๖๐๖/ว ๓๐๗๔๓ ลงวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๓๙ รวมทั้งไม่ถูกต้องตามข้อ ๑ ของระเบียบ กรมที่ดิน ว่าด้วยการติดต่อหรือการแจ้งผู้มีสิทธิในที่ดินข้างเคียงให้มาลงชื่อรับรองแนวเขต หรือคัดค้านการรังวัด พ.ศ. ๒๕๒๑ (ซึ่งใช้บังคับอยู่ในขณะเกิดเหตุพิพาท) และข้อ (๑) ของ กฎกระทรวง ฉบับที่ ๓๑ (พ.ศ. ๒๕๒๑) ออกตามความในพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมาย ที่ดิน พ.ศ. ๒๕๔๗ (ซึ่งใช้บังคับอยู่ในขณะเกิดเหตุพิพาท) ที่กำหนดว่า ในกรณีผู้มีสิทธิในที่ดิน ข้างเคียงทุกรายได้รับการติดต่อจากพนักงานเจ้าหน้าที่ให้มาระวังแนวเขตแล้ว แต่ไม่มาหรือมา แต่ไม่ยอมลงชื่อรับรองแนวเขตโดยไม่คัดค้านการรังวัด ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ทำหนังสือแจ้งให้มา ลงชื่อรับรองแนวเขตหรือคัดค้านการรังวัดโดยส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับไปยังผู้มีสิทธิ ในที่ดินข้างเคียงตามที่อยู่ที่เคยติดต่อหรือตามที่อยู่ที่มีสิทธิในที่ดินข้างเคียงนั้นได้แจ้งเป็นหนังสือ ไว้ต่อพนักงานเจ้าหน้าที่อีกครั้งหนึ่ง เพื่อให้การรังวัดสอบเขตทางสาธารณประโยชน์ที่พิพาทถูกต้อง ก่อนส่งหนังสือสำนักงานที่ดินภูเก็ต สาขากลาง ที่ ภก ๐๐๒๐.๐๑(๓)/๑๑๕๒๓ ลงวันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๕๖ ให้ผู้ฟ้องคดีดำเนินการต่อไป นอกจากนี้ บริเวณที่หรือทางสาธารณประโยชน์ที่พิพาทไม่เข้า กรณีที่ต้องออกหนังสือสำคัญสำหรับที่หลวง (น.ส.ล.) ในขณะที่ทำการรังวัดสอบเขตเมื่อวันที่

/๒๐ สิงหาคม...

๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๖ จึงไม่ปรากฏขอบเขตหรือเนื้อที่อย่างชัดเจนและยังไม่มีสภาพเป็นทางสาธารณประโยชน์ การที่ผู้ฟ้องคดีได้รับหนังสือสำนักงานที่ดินจังหวัดภูเก็ต สาขาถลาง ที่ ภก ๐๐๒๐.๐๑(๓)/๑๑๕๒๓ ลงวันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๕๖ โดยแผนที่แนวเขตทางสาธารณประโยชน์ (ร.ว. ๙) ไม่ได้แสดงแนวเขตส่วนที่มีผู้บุกรุกและบุกรุกเนื้อที่เท่าใดอย่างชัดเจน และนายสาโรจน์ ส่อเจริญ ยังปฏิเสธหรือไม่ยอมรับว่าบุกรุก พร้อมทั้งโต้แย้งแนวเขตทางสาธารณประโยชน์ที่พิพาทว่ากว้างเพียง ๒ เมตร ไม่ใช่ ๔ เมตร อันเป็นกรณีที่จะต้องสอบสวนเพื่อพิสูจน์สิทธิในที่ดินบริเวณพิพาทว่าเป็นของรัฐหรือของเอกชนตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการสอบสวนเกี่ยวกับการบุกรุกที่หรือทางสาธารณประโยชน์ พ.ศ. ๒๕๓๙ จึงสั่งการให้เจ้าหน้าที่ในสังกัดดำเนินการต่อไป โดยยังไม่มีผลการดำเนินการร้องทุกข์กล่าวโทษเพื่อดำเนินคดีอาญาตามมาตรา ๙ ประกอบกับมาตรา ๑๐๘ ทวิ แห่งประมวลกฎหมายที่ดิน กับนายสาโรจน์ เจ้าของที่ดินข้างเคียงที่มีกรณีถูกกล่าวหาว่าเป็นผู้บุกรุกทางสาธารณประโยชน์บริเวณดังกล่าวภายในสามสิบวันนับแต่รู้เหตุแห่งข้อพิพาท เนื่องจากไม่เข้าข้อยกเว้นที่คดีจะขาดอายุความต้องให้ร้องทุกข์กล่าวโทษโดยทันที นอกจากนั้น ปรากฏในเวลาต่อมาว่า ผู้ฟ้องคดีก็ได้รับรายงานเหตุผลและความจำเป็นให้นายอำเภอถลางทราบทุกระยะตามหนังสือเทศบาลตำบลป่าคลอก ที่ ภก ๕๓๑๐๑/๓๘๙๗ ลงวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๕๗ ที่ ภก ๕๓๑๐๑/๓๔๓๐ ลงวันที่ ๑๗ กรกฎาคม ๒๕๖๑ และที่ ภก ๕๓๑๐๑/๔๘๘๗ ลงวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๖๑ ตามข้อ ๖ วรรคสาม ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการดูแลรักษาและคุ้มครองป้องกันที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกัน พ.ศ. ๒๕๕๓ ด้วยเหตุผลดังกล่าวมาข้างต้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีมติวินิจฉัยตามที่คณะไต่สวนเบื้องต้นมีความเห็นว่าการรังวัดขอบเขตทางสาธารณประโยชน์ที่พิพาทเมื่อวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๖ เป็นการรังวัดถูกต้องแล้วนั้น ยังถือไม่ได้ว่าเป็นการดำเนินการไต่สวนให้ได้ข้อเท็จจริงที่ถูกต้องตรงตามความเป็นจริงที่เกิดขึ้นทั้งสองด้าน ไม่ว่าจะเป็นผู้หรือเป็นโทษต่อผู้ถูกกล่าวหา ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๔๖ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ อีกทั้งในเวลาต่อมาผู้ฟ้องคดีใช้ดุลพินิจในการระงับข้อพิพาท โดยแต่งตั้งคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริงตามคำสั่งเทศบาลตำบลป่าคลอก ที่ ๑๑๐๗/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ ให้มีการสอบสวนใกล้เคียงข้อพิพาทและให้โอกาสแก่นายสาโรจน์ ส่อเจริญ ได้โต้แย้งแสดงหลักฐานเพื่อพิสูจน์สิทธิในที่ดินระหว่างรัฐกับเอกชนก่อนที่ผู้ฟ้องคดีจะได้มีหนังสือเทศบาลตำบลป่าคลอก ที่ ภก ๕๓๑๐๑/๓๒๐๐ ลงวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๖๑ มอบอำนาจให้นายวิฑูรย์ ห้วเพชร ตำแหน่งนิติกรปฏิบัติการ แจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรถลางเพื่อดำเนินการติดตามนำตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษตามกฎหมายต่อไป จึงเป็นการปฏิบัติชอบด้วยขั้นตอนหรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่กำหนดไว้ในข้อ ๖ (๑) ก. ค. (๒) (๓) (๔) (๕) (๖) และข้อ ๘ ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการสอบสวนเกี่ยวกับการบุกรุกที่หรือทางสาธารณประโยชน์ พ.ศ. ๒๕๓๙ ตลอดจนผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือเทศบาลตำบลป่าคลอก ที่ ภก

๕๓๑๐๑/๓๙๘๑, ๓๙๘๒ ลงวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๖๑ แจ้งให้นายสาโรจน์ ส่อเจริญ และ นางอุษณีย์ ส่อเจริญ รื้อถอนต้นยางพาราและสิ่งปลูกปักใดๆ ให้พ้นจากที่ดินอันเป็นทาง สาธารณประโยชน์ให้แล้วเสร็จภายในกำหนด ๓๐ วัน และได้มีหนังสือเทศบาลตำบลป่าคอก ที่ ภก ๕๓๑๐๑/๔๓๘๑ ลงวันที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๖๑ แจ้งให้นายสาโรจน์ดำเนินการรื้อถอน ต้นยางพาราและสิ่งปลูกปักใดๆ ให้พ้นจากที่ดินอันเป็นทางสาธารณประโยชน์ให้แล้วเสร็จภายใน กำหนด ๓๐ วัน อีกครั้งหนึ่ง ในเวลาต่อมา นายสาโรจน์ได้มีหนังสือ ลงวันที่ ๒๗ พฤษภาคม ๒๕๖๓ ยินยอมยกที่ดินตามแนวเขตที่เทศบาลตำบลป่าคอกปักหลักเสาปูนเป็นแนวไว้แล้ว โดยนายสาโรจน์ได้ทำการรื้อถอนโคนต้นยางพาราออกจากแนวเขตทางสาธารณประโยชน์ที่พิพาท เป็นที่เรียบร้อยตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน ๒๕๖๑ กรณีเช่นนี้ย่อมทำให้ข้ออ้างที่เป็นหลักแห่ง ข้อหาที่สำคัญเพียงประการเดียวของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ หดสิ้นไป ก่อนที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะได้มี มติวินิจฉัยมูลความผิดของผู้ฟ้องคดีในการประชุมครั้งที่ ๑๐๘/๒๕๖๔ เมื่อวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๖๔ หากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินการแสวงหาข้อเท็จจริงเพิ่มเติมเพื่อให้ได้ข้อเท็จจริงที่ถูกต้อง ตรงตามความจริงที่เกิดขึ้นทั้งสองด้าน ไม่ว่าจะเป็นอย่างหรือเป็นโทษต่อผู้ถูกกล่าวหา ก่อนมีมติวินิจฉัย มูลความผิดของผู้ฟ้องคดี ย่อมทำให้การไต่สวนถูกต้องตามมาตรา ๔๖ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติ ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ ประกอบกับเป็นกรณีที่ผู้ฟ้องคดี ระบุว่าข้อพิพาทโดยให้โอกาสผู้ถูกกล่าวหาได้โต้แย้งแสดงพยานหลักฐานและไม่ต้องฟ้องขับไล่ ผู้บุกรุกออกจากบริเวณพิพาทให้เสียเวลาหรือค่าใช้จ่ายที่สอดคล้องกับข้อ ๔ และข้อ ๕ ของคำสั่ง กระทรวงมหาดไทย ที่ ๑๕๘/๒๕๐๑ เรื่อง ระเบียบการปฏิบัติในการรังวัดทำแผนที่และการระวาง แนวเขตที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินสำหรับพลเมืองใช้ประโยชน์ร่วมกันซึ่งเกิดขึ้น โดยสภาพ ลงวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๐๑ ใช้ถ้อยคำว่า “การหาทางทำความเข้าใจความตกลงปรองดอง” อันเป็น กระบวนการยุติธรรมทางอาญาเชิงสมานฉันท์หรือการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทที่แม้แต่ในชั้น การพิจารณาคดีของศาลก็ยังนำมาใช้ในการระงับข้อพิพาทได้ และคดีอาญาก็ยังไม่ขาดอายุความ ดังนั้น จึงรับฟังไม่ได้ว่าผู้ฟ้องคดีละเลยต่อหน้าที่หรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบในการดูแลรักษา และคุ้มครองป้องกันที่หรือทางสาธารณประโยชน์ตามมาตรา ๑๒๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติ ลักษณะปกครองท้องที่ พระพุทธศักราช ๒๔๕๗ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๑๑) พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบกับข้อ ๖ วรรคสอง และวรรคสาม ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการดูแลรักษาและ คุ้มครองป้องกันที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกัน พ.ศ. ๒๕๕๓ แต่อย่างใด

คดีมีปัญหาที่จะต้องวินิจฉัยต่อไปอีกว่า การที่ผู้ฟ้องคดีไม่ร้องทุกข์กล่าวโทษ ให้ดำเนินคดีอาญากับนายสาโรจน์ ส่อเจริญ ฐานบุกรุกทางสาธารณประโยชน์ที่พิพาทภายใน สามสิบวันนับแต่รู้เหตุแห่งข้อพิพาท เป็นความผิดตามมาตรา ๗๓ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๕๕๖ หรือไม่

/พิเคราะห์แล้ว...

พิเคราะห์แล้ว โดยที่พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๙๑ บัญญัติว่า เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้สอบสวนแล้ว มีมติวินิจฉัยว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม หรือความผิดที่เกี่ยวข้องกัน ให้ดำเนินการดังต่อไปนี้ (๑) ถ้ามีมูลความผิดทางอาญา ให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ส่งรายงานสำนวนการไต่สวน เอกสารหลักฐาน สำเนาอิเล็กทรอนิกส์ และคำวินิจฉัยไปยังอัยการสูงสุดภายในสามสิบวัน เพื่อให้อัยการสูงสุดยื่นฟ้องคดีต่อไป (๒) ถ้ามีมูลความผิดทางวินัย ให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ส่งรายงาน สำนวนการไต่สวน เอกสารหลักฐาน และคำวินิจฉัยไปยังผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนภายในสามสิบวันเพื่อให้ดำเนินการทางวินัยต่อไป มาตรา ๙๘ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า เมื่อผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนผู้ถูกกล่าวหาได้รับสำนวนการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ตามมาตรา ๙๑ แล้ว ให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้นพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติโดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก โดยในการพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ถูกกล่าวหา ให้ถือว่าสำนวนการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัยตามกฎหมาย ระเบียบ หรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้นแล้วแต่กรณี วรรคสาม บัญญัติว่า การดำเนินการทางวินัยตามวรรคหนึ่ง ให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนพิจารณาสั่งลงโทษผู้ถูกกล่าวหาภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับเรื่องจากคณะกรรมการ ป.ป.ช. ... วรรคสี่ บัญญัติว่า สำหรับผู้ถูกกล่าวหาซึ่งไม่มีกฎหมาย ระเบียบ หรือข้อบังคับเกี่ยวกับวินัยเมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำความผิดในเรื่องที่ถูกกล่าวหาผู้นั้น ให้ส่งสำนวนการไต่สวนไปยังผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนเพื่อดำเนินการตามหน้าที่และอำนาจต่อไป พระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๕๔๖ (ซึ่งใช้บังคับอยู่ในขณะเกิดเหตุพิพาท และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ นำมาวินิจฉัยมูลความผิดของผู้ฟ้องคดี) มาตรา ๗๓ บัญญัติว่า ในกรณีที่ผู้ว่าราชการจังหวัดเห็นว่านายกเทศมนตรี... ปฏิบัติการฝ่าฝืนต่อความสงบเรียบร้อยหรือสวัสดิภาพของประชาชน ละเลย ไม่ปฏิบัติตามหรือปฏิบัติการไม่ชอบด้วยอำนาจหน้าที่ หรือมีความประพฤติในทางจะนำมาซึ่งความเสื่อมเสียแก่ศักดิ์ตำแหน่ง หรือแก่เทศบาล หรือแก่ราชการ ให้เสนอความเห็นต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยพร้อมด้วยหลักฐาน รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยอาจใช้ดุลพินิจสั่งให้นายกเทศมนตรี... พ้นจากตำแหน่งก็ได้ คำสั่งของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยให้เป็นที่สุด

เมื่อได้วินิจฉัยข้างต้นแล้วว่า ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ละเลยต่อหน้าที่หรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบในการดูแลรักษาและคุ้มครองป้องกันที่หรือทางสาธารณประโยชน์ ตามมาตรา ๑๒๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ พระพุทธศักราช ๒๔๕๗

/แก้ไขเพิ่มเติม...

แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๑๑) พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบกับข้อ ๖ วรรคสอง และวรรคสาม ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการดูแลรักษาและคุ้มครองป้องกันที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกัน พ.ศ. ๒๕๕๓ สำหรับคดีนี้ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่า ผู้ฟ้องคดีมีเจตนาประวิงเวลาโดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือมีพฤติการณ์ประวิงเวลา ร้องทุกข์กล่าวโทษโดยทุจริตเพื่อช่วยเหลือผู้บุกรุก กรณีผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีมติวินิจฉัยมูลความผิดของผู้ฟ้องคดีว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นการไม่ดูแลรักษาและคุ้มครองป้องกันที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินที่ประชาชนใช้ประโยชน์ร่วมกัน ก่อให้เกิดความเสียหายต่อประชาชนที่ใช้ประโยชน์ในที่ดินก็ได้แสดงเหตุผลชี้ให้เห็นว่าผู้ฟ้องคดีมีเจตนาพิเศษมุ่งประสงค์ให้เกิดความเสียหายแก่ประชาชนอย่างไร สำหรับการใช้นิติวิธีในการค้นหาความจริงเพื่อให้ได้ข้อเท็จจริง ที่ถูกต้องตรงตามความจริงที่เกิดขึ้น ไม่ว่าจะเป็นผู้หรือเป็นโทษต่อผู้ถูกกล่าวหาตามมาตรา ๔๖ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ จึงหมายความว่ารวมถึงการค้นหามูลเหตุจูงใจหรือเจตนาพิเศษซึ่งเป็นเขตแดนหรือเส้นแบ่งระหว่างการกระทำความผิดกฎหมายอาญาตามมาตรา ๑๕๗ แห่งประมวลกฎหมายอาญา ที่มีเจตนาพิเศษอันเป็นองค์ประกอบภายในส่วนที่หนึ่งว่า เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใดหรือมีเจตนาพิเศษอันเป็นองค์ประกอบภายในส่วนที่สองว่า โดยทุจริต กับความผิดพลาดหรือบกพร่องในการปฏิบัติตามข้อ ๖ วรรคสอง ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการดูแลรักษาและคุ้มครองป้องกันที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกัน พ.ศ. ๒๕๕๓ กรณีย่อมมีมูลเหตุจูงใจชั่วร้ายแตกต่างกันกับการกระทำความผิดกฎหมายอาญาดังกล่าว และผู้ฟ้องคดีก็ได้มีการรายงานเหตุผลและความจำเป็นกรณีที่ไม่สามารถร้องทุกข์กล่าวโทษกับผู้บุกรุกภายในสามสิบวัน นับแต่รู้เหตุแห่งข้อพิพาทต่อนายอำเภอกลางทุกระยะ พร้อมทั้งได้แจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรกลาง โดยมีร้อยตำรวจโท โสภณัฐ นายาว รอง สว. (สอบสวน) รับคำร้องทุกข์ไว้ตามคดีอาญาที่ ๑๐๔๖/๖๑ แล้ว ตามข้อ ๖ วรรคสาม ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการดูแลรักษาและคุ้มครองป้องกันที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกัน พ.ศ. ๒๕๕๓ อีกทั้งผู้ที่กระทำความผิดอาญาฐานบุกรุกแนวเขตทางสาธารณประโยชน์ที่พิพาทในคดีนี้ คือ นายสาโรจน์ ส่อเจริญ และนางอุษณีย์ ส่อเจริญ โดยไม่ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีเป็นตัวการบุกรุกร่วมกับผู้กระทำความผิดทั้งสองเสียเองตามมาตรา ๘๓ หรือเป็นผู้ใช้ตามมาตรา ๘๔ หรือเป็นผู้สนับสนุนให้บุคคลทั้งสองกระทำความผิดตามมาตรา ๘๖ แห่งประมวลกฎหมายอาญา ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น และรับฟังไม่ได้ว่าผู้ฟ้องคดีปฏิบัติการฝ่าฝืนต่อความสงบเรียบร้อยหรือสวัสดิภาพของประชาชน ละเลยไม่ปฏิบัติตามหรือปฏิบัติการไม่ชอบด้วยอำนาจหน้าที่ หรือมีความประพฤตินทางจะนำมาซึ่งความเสื่อมเสียแก่ศักดิ์ตำแหน่ง หรือแก่เทศบาล หรือแก่ราชการตามมาตรา ๗๓ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๕๔๖ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่งจังหวัดภูเก็ต ที่ ๓๔๗๗/๒๕๖๕ ลงวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๖๕

ให้ผู้ฟ้องคดี...

ให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งนายกเทศมนตรีตำบลป่าคลอก สมัยที่สอง ตามมติวินิจฉัยมูลความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการประชุมครั้งที่ ๑๐๘/๒๕๖๔ เมื่อวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๖๔ จึงเป็นการกระทำโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย และไม่ผูกพันผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่จะถือว่าสำนวนการไต่สวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก เนื่องจากไม่ถูกต้องตามรูปแบบ ขั้นตอน หรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่กำหนดให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ต้องเสนอความเห็นพร้อมด้วยพยานหลักฐานต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยตามมาตรา ๗๓ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๕๔๖ (เทียบเคียงคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. ๑๐๓๗/๒๕๕๘, อ. ๕๔๙/๒๕๖๒, พบ. ๘/๒๕๖๒, พบ. ๖/๒๕๖๓, พบ. ๑๕/๒๕๖๓, อ. ๑๗๕/๒๕๖๓ (มติที่ประชุมใหญ่), และ อบ. ๓๔๕/๒๕๖๕)

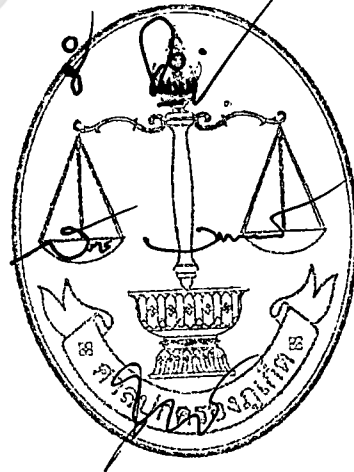
สำหรับมติวินิจฉัยมูลความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการประชุมครั้งที่ ๑๐๘/๒๕๖๔ เมื่อวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๖๔ นั้น เป็นเพียงขั้นตอนการดำเนินการก่อนที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะมีคำสั่งจังหวัดภูเก็ต ที่ ๓๔๗๗/๒๕๖๕ ลงวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๖๕ ให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งนายกเทศมนตรีตำบลป่าคลอก อำเภอถลาง จังหวัดภูเก็ต แม้ศาลเห็นว่าเป็นมติที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย แต่มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นเพียงการพิจารณาทางปกครอง มิใช่คำสั่งทางปกครองตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ที่ผู้ฟ้องคดีจะมีสิทธิขอให้ศาลเพิกถอนได้ ศาลจึงไม่จำเป็นต้องเพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดังกล่าว

พิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามคำสั่งจังหวัดภูเก็ต ที่ ๓๔๗๗/๒๕๖๕ ลงวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๖๕ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งนายกเทศมนตรีตำบลป่าคลอก สมัยที่สอง ตามมติวินิจฉัยมูลความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการประชุมครั้งที่ ๑๐๘/๒๕๖๔ เมื่อวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๖๔ โดยให้มีผลย้อนหลังไปนับแต่วันที่คำสั่งดังกล่าวมีผลบังคับ ส่วนคำสั่งเกี่ยวกับวิธีการชั่วคราวก่อนการพิพากษา ลงวันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๖๕ นั้น ให้มีผลใช้บังคับต่อไปจนกว่าศาลจะมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเป็นอย่างอื่น

นายชำนาญ ปริบาล
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองภูเก็ต

นายสุริยา วรรณวิเศษ
ตุลาการศาลปกครองภูเก็ต

นางสาวรัตนลักษณ์ นานนิตธาตา
ตุลาการศาลปกครองภูเก็ต

ตุลาการเจ้าของสำนวน

ตุลาการผู้แถลงคดี : นางสาวผิงรวิง ประเสริฐพานิชการ

ข้อสังเกต

คดีนี้ (คดีหมายเลขดำที่ ๖๓/๒๕๖๕) เพื่อประโยชน์ทางวิชาการและประโยชน์แก่กระบวนการยุติธรรมทั้งปวง ตุลาการเจ้าของสำนวนมีข้อสังเกตท้ายคำพิพากษาว่า บุคคลจะต้องรับผิดชอบในทางอาญาตามมาตรา ๑๕๗ แห่งประมวลกฎหมายอาญา แบ่งโครงสร้างความรับผิดออกเป็น ๒ ส่วน ดังนี้ ส่วนที่ ๑ เป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เป็นองค์ประกอบภายนอก และต้องมียุติประสงค์ประกอบภายใน คือ มีมูลเหตุจงใจหรือเจตนาพิเศษ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใดอีกด้วย ส่วนที่ ๒ เป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่เป็นองค์ประกอบภายนอก และต้องมียุติประสงค์ประกอบภายใน คือ โดยทุจริต ซึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑ (๑) นิยาม “โดยทุจริต” หมายความว่า เพื่อแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบด้วยกฎหมายสำหรับตนเองหรือผู้อื่น สำหรับการใช้นิติวิธีในการค้นหาความจริง เพื่อให้ได้ข้อเท็จจริงที่ถูกต้องตรงตามความจริงที่เกิดขึ้น ไม่ว่าจะเป็นคนหรือเป็นโทษต่อผู้ถูกกล่าวหาตามมาตรา ๔๖ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ จึงหมายความว่ารวมถึงการค้นหามูลเหตุจงใจหรือเจตนาพิเศษ ซึ่งเป็นเขตแดนหรือเส้นแบ่งระหว่างการทำคามผิดกฎหมายอาญาตามมาตรา ๑๕๗ แห่งประมวลกฎหมายอาญา ที่มีเจตนาพิเศษอันเป็นองค์ประกอบภายในส่วนที่หนึ่งว่า เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใดหรือมีเจตนาพิเศษอันเป็นองค์ประกอบภายในส่วนที่สองว่า โดยทุจริต กับความผิดพลาดหรือบกพร่องในการปฏิบัติตามข้อ ๖ วรรคสอง ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการดูแลรักษาและคุ้มครองป้องกันที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกัน พ.ศ. ๒๕๕๓ กรณีย่อมมีมูลเหตุจงใจชั่วร้ายแตกต่างกันกับการกระทำผิดกฎหมายอาญาดังกล่าว โดยที่ผู้ฟ้องคดีได้มีการรายงานเหตุผลและความจำเป็นกรณีที่ไม่สามารถร้องทุกข์กล่าวโทษกับผู้บุกรุกภายในสามสิบวันนับแต่รู้เหตุแห่งข้อพิพาทต่อนายอำเภอกลางทุกระยะพร้อมทั้งได้แจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรธลาง โดยมีร้อยตำรวจโท โสภณัฐ นายาว รอง สว. (สอบสวน) รับคำร้องทุกข์ไว้ตามคดีอาญาที่ ๑๐๔๖/๖๑ แล้ว ตามข้อ ๖ วรรคสาม ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการดูแลรักษาและคุ้มครองป้องกันที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกัน พ.ศ. ๒๕๕๓ อีกทั้งผู้ที่กระทำความผิดอาญาฐานบุกรุกแนวเขตทางสาธารณประโยชน์ที่พิพาทในคดีนี้ คือ นายสาโรจน์ ส่อเจริญ และนางอุษณีย์ ส่อเจริญ ซึ่งไม่ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีเป็นตัวการบุกรุกร่วมกับผู้กระทำความผิดทั้งสองเสียเองตามมาตรา ๘๓ หรือเป็นผู้ใช้ตามมาตรา ๘๔ หรือเป็นผู้สนับสนุนให้บุคคลทั้งสองกระทำความผิดตามมาตรา ๘๖ แห่งประมวลกฎหมายอาญา ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงมีปัญหาว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีครบองค์ประกอบความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เนื่องจากขาดเจตนาพิเศษหรือไม่มีมูลเหตุจงใจเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใดตามมาตรา ๑๕๗ แห่งประมวลกฎหมายอาญา หรือไม่ นอกจากนั้น เมื่อตรวจสอบ

ข้อเท็จจริงจากรายงานและสำนวนการไต่สวน คดีหมายเลขดำที่ ๖๕-๒-๖๑๗/๒๕๖๐
 คดีหมายเลขแดงที่ ๑๐๔๑-๑-๕๐/๒๕๖๔ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก็ไม่ปรากฏพฤติการณ์ของ
 ผู้ฟ้องคดีในลักษณะเป็นการประวิงเวลาร้องทุกข์กล่าวโทษเพื่อแสวงหาประโยชน์ที่มีควรได้
 โดยชอบด้วยกฎหมายสำหรับตนเองหรือผู้อื่น อันเป็นการทุจริตตามมาตรา ๑๕๗ ประกอบกับ
 มาตรา ๑ (๑) แห่งประมวลกฎหมายอาญา เช่นกัน กล่าวคือ ถ้าเราค้นหาเส้นแบ่งระหว่าง
 การกระทำความผิดกับการกระทำความชั่วก็จะต้องพบว่า คือ ตัวทิริ (ความละเอียดถี่ถ้วน) และโอดัปะ
 (ความเกรงกลัวต่อบาป) ฉันทใด การค้นหาเส้นแบ่งระหว่างการกระทำผิดระเบียบหรือกฎหมาย
 ปกครองต่างๆ ก็เป็นการกระทำผิดกฎหมายอาญาตามมาตรา ๑๕๗ แห่งประมวลกฎหมายอาญา
 ที่บัญญัติว่า ผู้ใดเป็นเจ้าของงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิด
 ความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต... ก็จะต้อง
 ตัวเจตนาพิเศษ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใดหรือโดยทุจริต (เพื่อแสวงหาประโยชน์
 ที่มีควรได้โดยชอบด้วยกฎหมายสำหรับตนเองหรือผู้อื่น) ฉันทนั้น ซึ่งอาจกล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่า
 การกระทำผิดระเบียบหรือกฎหมายปกครองต่างๆ อันเป็นความบกพร่องที่อาจเกิดขึ้นได้
 ในการปฏิบัติหน้าที่ของวิญญูชนด้วยเหตุปัจจัยภายนอก แต่หากการกระทำนั้นขาดเจตนาพิเศษ
 ที่เป็นมูลเหตุจูงใจภายในก็เสมือนไม่มีจิตใจชั่วร้าย ย่อมไม่เป็นความผิดตามมาตรา ๑๕๗ แห่ง
 ประมวลกฎหมายอาญา เพราะเจตนาพิเศษที่ถือว่าเป็นความชั่วร้าย อันเป็นองค์ประกอบภายใน
 ของมาตรา ๑๕๗ แห่งประมวลกฎหมายอาญา นั้นเอง ดังนั้น ผู้มีหน้าที่และอำนาจในการมีมติ
 วินิจฉัยชี้มูลความผิดหรือลงโทษผู้ถูกกล่าวหาในทางอาญาหรือทางวินัย พึงค้นหาเส้นแบ่งที่เป็น
 พฤติการณ์ของผู้ถูกกล่าวหา และอธิบายให้ได้ว่ามีเจตนาพิเศษอันเป็นความชั่วร้ายเพื่อให้เกิด
 ความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใดหรือโดยทุจริต (เพื่อแสวงหาประโยชน์ที่มีควรได้โดยชอบด้วยกฎหมาย
 สำหรับตนเองหรือผู้อื่น) ตามมาตรา ๑๕๗ ประกอบกับมาตรา ๑ (๑) แห่งประมวลกฎหมายอาญา
 อย่างไร

(นายชำนาญ ปริน่าล)
 ตุลาการเจ้าของสำนวน

